

2

2019

SLOVO PRAVDY

Príchod Pána Ježiša

strana 2

Anjeli

strana 8

Vzory odvahy: Mojžiš

strana 16

Dobré zvesti z neba

strana 28

Obsah

Slovo pravdy

„... v ktorom aj vy počujúc slovo pravdy, evanjelium svojho spasenia“
(Ef. 1:13)

Číslo 2/2019 Ročník XVIII

Vychádza každé tri mesiace.

Vydavateľ:

Kristova Cirkev Bratov
Miestny zbor S.Mitrovica

Časopis zasielame každému zdarma.

Všetky náklady na tlačenie
a rozširovanie časopisu sú hradené
z dobrovoľných príspevkov Božieho
ľudu. Kresťanské zbory a jednotlivci,
ktorým Pán položí na srdce, aby
podporili túto prácu, môžu svoje
príspevky zaslať na adresu redakcie.

Adresa redakcie:

Janka Kráľa 4
21470 Báčsky Petrovec
PAK 395416
Srbsko

Adresa v SR:

Ján Šerfel
Hviezdoslavova 11
05935 Batizovce, SR

Webová stránka:

www.slovopravdy.com

E-mail:

redakcia@slovopravdy.com

Zodpovedný redaktor:

Ján Rybár

Tlačí:

PRÍCHOD PÁNA JEŽIŠA	2
ZÁKLADY MIESTNEHO ZBORU (6)	4
Evanjelium v knihe zjavenia: POSLEDNÉ POZVANIE	7
ANJELI (4)	8
KRISTOVA OSOBA (14)	10
OTÁZKY MLADÝCH (4)	12
Evanjelium v 1. Mojžišovej: PRVÉ OBRÁTENIE	13
CHRÁM (3)	14
VZORY ODVAHY: MOJŽIŠ	16
SEDEM STUPŇOV BIBLICKÉHO ZJAVENIA	18
Pravda pre mladých veriacich: Smrť pasca	22
PÍSMO (1)	24
Pretrvanie svedectva zhromaždenia v 21. storočí	26
DOBRÉ ZVESTI Z NEBA	28

PRÍCHOD PÁNA JEŽIŠA

Joel Portman

Apoštol Pavel píše v 1. Tesaloničanom 4, aby potešil zarmútených veriacich ohľadom tých, ktorí už zomreli. Od tej doby táto kapitola poslúžila už mnohým. Táto epištola sa v každej kapitole zmieňuje o rozličných aspektoch príchodu Pána Ježiša, ale je potechou pre veriacich v každej dobe.

Následnosť učenia v tomto odseku je dôležitá. Učenie o príchode Krista pre veriacich je napísané prvé pred učením o dni Pánovom (kap. 5). Preto veríme tomu tak, že príchod pre Cirkev bude predchádzať udalostiam veľkého a hrozného dňa, vrátane veľkého súženia, čo znamená, že Cirkev už tieto udalosti neokúsi. Pavel píše tieto slová, aby:

Napravil ich nevedomosť (v. 13)

Odkedy apoštol Pavel odišiel, stali sa neočakávané udalosti. Niektorí zomreli a veriaci sa neobávali o súčasné bytie tých, ktorí sú s Kristom, ale o ich účasť v budúcom Kristovom kráľovstve. Ich nevedomosť pochádzala z nedostatku porozumenia, nie z nedbalosti alebo nevery, preto ich Pavel nenapomína, ale ich učí o budúcich udalostiach.

Mŕtvi „spia“, nebol to nový výraz, ale má iný význam, ako to chápali Židia či pohania (5. Moj. 31:16; 2. Sam. 7:12; Mar. 5:39). „Spánok“ bol jemné pomenovanie, nielen pretože neboli v kontakte so živými, ale aj vzhľadom na dočasnú tohto ich stavu ku prebudeniu, keď znova príde Kristus. Pavel používa výraz „spia, zosnuli“ na označenie tých, ktorí naozaj zomreli. Vo verši 14 píše o tých, ktorí zosnuli spomedzi nich v tom čase. Je potrebné poznamenať, že „spánok“ sa týka iba tela veriaceho, nie jeho duše.

Tento výraz sa nepoužíva nikdy v súvislosti s neveriacimi. Tí zomreli, pretože už nemajú žiadnu nádej do budúcnosti.

Veriaci nemali smútiť (alebo pokračovať v smútení) ako iní, ktorí nemajú nádej. Pohanský svet nemá pre ľudské telo po smrti žiadnu nádej, hoci niektorí verili v nesmrteľnosť duše. To však nevylučuje, že veriaci nemôže smútiť nad smrťou iného veriaceho. Smútok nie je zakázaný, ani nie je v rozpore s prijatím Božej vôle. Veriaci smútili nad smrťou Štefana (Skut. 8:2). Pán Ježiš zaplakal pri Lazarovom hrobe (Jána 11:33-35). Smútok týchto veriacich mohol prameniť aj z ich obáv o budúce dobré zomrelých a ich možnej nevýhody pri Pánovom príchode v sláve. Pavel píše, aby takýto omyl napravil. Narozdiel od pohanského sveta okolo nich, ktorý nemal nádej, ich smútok mal byť s vedomím istoty založenej na „slove Pánovom“ (v. 15). Očakávanie vzkriesenia veriacich je vyhládka, ktorú nachádzame na rôznych miestach Písma (Jób 19:26).

Posilnil ich vieru (v. 14)

Slová „ak veríme“ poukazujú, že viera vo vzkriesenie Pána Ježiša je bezpochyby základ kresťanskej viery. Tí, ktorí neveria v smrť, pochovanie a vzkriesenie Pána Ježiša, nie sú kresťania. Je to tiež istotou pre budúce vzkriesenie a premenenie veriacich v Kristovi. Bol to „Ježiš“, kto zomrel a vstal. Pavel zdôrazňuje, že to bol dokonalý človek, ktorý prešiel smrťou a vstal z mŕtvych. A tak „nebolo človečenstvo porušené smrťou“ (W. E. Vine). Jeho skúsenosť ukazuje, aká bude skúsenosť aj ďalších.

Potrebovali tiež vedieť, že „tak“ (skutočne, nie vierou) „tých, ktorí zosnuli, skrze Ježiša“

privedie s Ním. Ako píše W. E. Vine, dôležité je všimnúť si, že „skrže Ježiša“ sa spája s koncom vety, teda že ich Boh privedie skrže Ježiša. A nespája sa to s tým, že oni zosnuli skrže Ježiša. To, že zosnuli, nie je pre Neho alebo kvôli Nemu. Hovorí to o tom, že to bude „Boh, skrže Ježiša“, kto ich privedie s Ním.

Je pravdou, že budú privedení „s Ním“, keď sa vráti, aby zjavil svoju slávu a vládol, ale kontext nám hovorí aj, to že budú s Ním, aj keď si príde pre svoju Cirkev. Keď príde Pán Ježiš pre živých do povetria, duša a duch zomrelých prídu s Ním, aby sa zúčastnili na nasledujúcich udalostiach, ktoré Pavel opisuje v ďalších veršoch. Toto uistenie vymaže ich obavy o vynechaní zomrelých, alebo o ich vylúčení v budúcnosti z tela Kristovho.

Vysvetlil postupnosť (v. 15-17)

Pavel píše toto učenie s Božskou autoritou, keďže mu táto pravda bola priamo zjavená. „Živí ponechaní“ pri príchode Pána Ježiša a ponechaní na zemi sa spomínajú ako prví. Pavel tam zjavne zahŕňa aj seba a nádej v príchod Pána Ježiša ostávala v jeho srdci až do konca jeho života. Živí v čase príchodu Pána Ježiša „nepredbehnú“ tých, ktorí zosnuli. Zosnuli vstanú najprv. Príchod Pána Ježiša zahŕňa Jeho prítomnosť medzi nami (2:19, 3:13) a toto obdobie začína Jeho príchodom do povetria pre veriacich a pokračuje Jeho zjavením sa a prejavom slávy na zemi.

V tomto, ani v inom odseku Písma nie je náznak, ktorý by podporoval „čiastočné vytrhnutie“ veriacich. Je to zlé učenie o tom, že iba tí, ktorí budú spĺňať určité kritéria vernosti budú vytrhnutí, ostatní prejdú časťou alebo celým veľkým súžením. Pavel apoštol používal vždy slová, ktoré zahŕňali všetkých veriacich v Krista. Sidney Maxwell hovorieval: „Nemám obavy, či pôjdem do neba, pretože to už bolo zabezpečené

dielom Kristovým vo mne. Mám však obavy, ako pôjdem do kráľovstva, pretože to bude závisieť od mojej vernosti voči Nemu počas tohto času služby.“

Je to osobný príchod Krista pre svojich. „Sám Pán... zostúpi s neba,“ (4:16), aby sa naplnila Jeho túžba po prijatí Svojej Cirkvi a príde osobne, nepošle za seba nijakého zástupcu. V 1. Moj. 24 Abrahám poslal svojho staršieho sluhu, aby zabezpečil nevestu Izákovi, to je obrazom terajšej práce Svätého Ducha pre Cirkev. Bude to „s veliteľským povelom, s hlasom archanjela a s trúbou Božou“. Niektorí autori, aj Vine, vidia tieto slová ako trojaký opis jedného veľkého signálu z nebies, a nie ako tri samostatné zvuky. Veliteľský povel vystihuje povahu hlasu archanjela. Veliteľský povel môže byť videný z pohľadu tých, ktorí zosnuli. Hlas archanjela sa na to môže dívať z nebeskej perspektívy, zatiaľčo „trúba Božia“ hovorí o tej zemskej perspektíve. Trúba Božia sa môže spájať s posledným zatrúbením (1. Kor. 15:52) a niektorí to spájajú s rozličnými zvukmi trúby, keď sa Izrael presúval po púšti, zvlášť s posledným zatrúbením, ktoré ich vyzývalo, aby sa pohli ďalej.

Výsledkom bude, že „mŕtvi v Kristu vstanú najprv.“ Zosnuli v Ježišovi, ale sú mŕtvi v Kristu a On nad nimi stráži teraz ako vyvýšený Pán v nebi. Požívajú dokonalé postavenie. Aj po smrti zakúšajú duchovné spojenie s Kristom. Keď boli živí, boli „v Kristovi“ a aj teraz, keď zomreli sú „v Kristu“. Budú uprednostnení, aby sa potom celá Cirkev spolu stretla s Pánom Ježišom v povetrí. Budeme „razom vychvátení“, čo je slovo, ktoré v latínine opisuje náhly odchod z jedného miesta na druhé. Rovnaké slovo je

Keď boli živí, boli „v Kristovi“ a aj teraz, keď zomreli sú „v Kristu“.

použité o Filipovi v Skutkoch 8:39 a o Pavlovi v 23:10 a 2. Kor. 12:2,4, keď bol vytrhnutý do neba. Slovo vytrhnutie sa v Biblii nenachádza, ale vyjadruje pôvodný zmysel náhleho skutku, ktorým si Pán vezme svojich, aby boli s Ním.

Jeho zaslúbenie zostáva: „takto budeme vždycky s Pánom.“ Kde je on, aj my tam budeme. Deň stretnutia v povetrí bude radostným dňom! „Budeme ho vidieť tak, ako je“ (1. Jána 3:2) a všetko požehnanie Jeho veľkého spasenia bude naše. Spasenie bude dokončené, keď budú veriaci fyzicky vytrhnutí z hriechu a budú sa môcť večne tešiť v Jeho prítomnosti.

Potešil ich srdcia (v. 18)

Pavel píše, aby potešil ich srdcia a zmazal akékoľvek obavy ohľadom tých, ktorí zomreli pred príchodom Pána Ježiša. Je to „blahoslavená nádej“ podľa Títa 2:13, ktorá sa spája so zjavením slávy nášho Pána Ježiša Krista. Jeho príchod bude bez varovania, preto je tak bezprostredne blízko. Jeho príchod je istý, okamžitý a ubezpečujúci. Nech tieto slová aj naďalej potešujú srdcia veriacich v každom čase smútku!

Jeho príchod bude bez varovania, preto je tak bezprostredne blízko.

ZÁKLADY MIESTNEHO ZBORU (6)

Michael Penfold, Bicester, Anglicko

6. Miestny zbor poskytuje Božiu starostlivosť

Aké miesto je zbor - miesto, kde je Boh prvý, Jeho prítomnosť je vnímaná, Jeho múdrosť zjavená, Jeho vláda uznaná a Jeho poriadok vo vodcovstve uctievaný a zjavný! Dostávame sa k šiestemu účelu zboru - zbor je miesto, kde sa zakúša Božia starostlivosť. Od záhrady Éden, až po budúce tisícročné kráľovstvo, stále bolo Božou túžbou starať sa o svojich. V súčasnej dobe je miestny zbor miestom, kde Pán Boh chce, aby bol veriaci živý, chránený a rozvíjal sa, a kde každý môže plniť svoju zodpovednosť „nehľadiac každý len na svoje, ale každý aj na to, čo je iných“ (Fil. 2:4).

V prvom a druhom storočí bolo stretávanie sa s inými veriacimi životu nebezpečné, no zhromaždenia boli pre prenasledovaných veriacich ako pupočná šnúra - chceli tam byť! Prečo? Čo by si robil v antickom Ríme bez spoluveriacich? Oni boli tí, ktorí nakrmili a uchýlili tých, čo boli vyobcovaní zo spoločnosti. To oni povzbudzovali k rastu vo viere. Oni stáli spolu v aréne, keď tam vypúšťali divé zvery. A kam išli apoštoli, keď ich zatkli, vypočúvali a prepustili? Išli k „svojim“ - k veriacim kresťanom (Skut. 4:23).

Je pravdou, že jednotlivec môže bez navštevovania zhromaždenia osobne

zažívať bohatú starostlivosť nášho Pastiera Pána Ježiša Krista. Ale napriek ťažkostiam, ktoré vznikajú z kontaktu s ľuďmi a ktorým sa nedá vyhnúť, je jasným Božím zámerom, aby každý veriaci zakúšal a rovnako aj prejavoval starostlivosť o Jeho ľud (Skut. 2:41-42, Žid. 10:25). Požehnanie, ktoré plyní z toho, že veriaci patrí do zboru, sa často prirovnáva k uhlíkom v ohni. Uhlík, ktorý vypadne z ohniska, sám rýchlo vychladne a zhasne.

Uhlík, ktorý vypadne z ohniska, sám rýchlo vychladne a zhasne.

Veriaci potrebujú jedni druhých, a to nielen kvôli podpore. Byť v obecenstve s veriacimi, ktorí podobne ako my nie sú dokonalí, nás zameriava na rast a zmenu, pretože sa neustále učíme a opakujeme si, že „láska prikrýva veľa hriechov“ (1. Pet. 4:8). Pozrieme sa teraz na štyri aspekty starostlivosti v miestnom zbore:

Starostlivosť starších bratov o zhromaždenie

Ohľadom starších Pavel píše: „Ale ak niekto nevie spravovať svoj vlastný dom, ako sa potom bude starať o cirkev Božiu?“ (1. Tim 3:5). Všimnime si paralelu medzi staršími v zbore a otcami v dome. Vodcovstvo v zhromaždení má jasne byť mužské a motivované rodinnou láskou, na rozdiel od nájomníkov, ktorým ide iba o peniaze a ktorí „nedbajú o ovce“ (Jána 10:13). Ako sa majú starší starať o zbor? V prvom rade ho majú sýtiť (Skut. 20:28; 1. Tim. 3:2; 1. Pet. 5:2). Veriaci v miestnom zbore majú byť dostatočne sýtení staršími, ktorí „zvestujú celú radu Božiu“ (Skut. 20:17-35) skrze vyučovanie Božieho slova. Keď sú starší „schopní učiť“ (1. Tim. 3:2), potom môžu aj osobne poradiť na základe Písma, keď

nastane taká potreba. Je veľa ďalších aspektov pastierskej starostlivosti. Starší sa majú modliť a zaujímať o všetkých veriacich v miestnom zbore. Návštevy chorých a iných, spolu s podporou slabých a sklúčených, to sú všetko rozdielne aspekty „dobrej práce“, na ktorej sa podieľajú starší (1. Tim. 3:1; 1. Tes. 5:14). Snahy starších preukazovať starostlivosť o zhromaždenie ako celok, môžu niekedy vyžadovať neoblúbené a nevďačné úlohy. Spurní a neposlušní veriaci potrebujú byť napravení, alebo je potrebné čeliť falošnému učeniu (2. Tes. 3:6-15; 1. Tim. 1:19-20; Tít. 1:10). A hoci biblické pastierstvo môže byť veľmi náročné, Pán láskavo zaslubuje odmenu tým, ktorí verne nesú bremeno pastierskej starostlivosti o zhromaždenie (1. Pet. 5:4).

Starostlivosť o zhromaždenie navzájom

Všetci veriaci, nielen starší, majú povinnosť starať sa. Áno, starší majú byť pohostinní a podporovať veriacich, ktorí zápasia v praktických veciach, ale to majú robiť všetci veriaci! (Skut. 20:35, Rim. 12:13, 1. Tim. 3:2, Tít. 1:8, 1. Pet. 4:9). Zatiaľ čo starostlivosť starších v sebe nesie aj aspekt vodcovstva a vedenia, každý kresťan má zodpovednosť starať sa o svojich

Obecenstvo v zhromaždení nie je iba o dostávaní - je o dávaní!

bratov a sestry. Obecenstvo v zhromaždení nie je iba o dostávaní - je o dávaní!

Biblia vykresľuje miestny zbor na príklade ľudského tela. Každá jedna časť tela je užitočná a potrebná. Všetky rozličné údy „sa starajú navzájom o seba“ (1. Kor. 12:25). A naozaj, ak jedna časť tela bolí, ostatné časti tela „trpia tiež“ (v. 26). Myšlienka o „jedni druhých“ je témou celého Nového Zákona: „milujte jedni druhých“, „budujte jedni druhých“, „služte jedni druhým“, „jedni druhých bremená neste“, „modlite sa jedni za druhých“ (Jána 12:34, Rim. 14:19, Gal. 5:13, 6:2, Jak. 5:16). A nemáme sa starať iba o tých z našej spoločenskej vrstvy, kultúry alebo vekovej skupiny. Jakob odsudzuje uprednostňovanie bohatých veriacich na úkor chudobnejších (Jak. 2:1-9). Kiež nám Pán pomáha, aby sme boli pri prejavovaní starostlivosti voči veriacim nestranní. Pre každú časť spoločnosti je v zhromaždení služba starostlivosti. Starostlivosť mladších voči starším začína ich prejavom úcty (1. Tim. 5:1). Prístup mladších bratov ku mladším

sestrám je v čistote skutkov a postojov (v. 2). Prístup starších žien k mladým matkám je založený na predávaní skúseností a múdrosti, ktorú nadobudli rokmi, na mladšiu generáciu (Tít. 2:4-5).

Skutočnosť, že v 1. Korintanom ja celá kapitola o láske (13.) vsunutá medzi kapitolu o duchovných daroch (12.) a kapitolu o ich používaní pri stretnutiach zhromaždenia (14.), poukazuje na to, že naši spoluveriaci sa budú veľmi zaujímať o to, čo všetko vieme, ak nebudú vedieť, že nám na nich záleží. Máš záujem o Boží ľud v tvojom domácom zhromaždení?

Starostlivosť o návštevníkov, novoobrátených a neveriacich

Keď sú veriaci na dovolenke alebo pracovne odcestovaní, hľadajú i tam rovnako zmýšľajúcich veriacich. Grécke slovo pre „pohostinnosť“ znamená vo svojej podstate „lásku k cudzincom“ (Žid. 13:2). Biblia tiež hovorí o príležitostiach, keď do zhromaždenia prídu „prostí alebo neveriaci“ ľudia (1. Kor. 14:23). Aj im sa má preukázať záujem a starostlivosť - aby sa prostí naučili a neveriaci boli spasení. Nech vidia, že „je skutočne Boh medzi vami“ (v. 25) a spoznajú, že sme Kristovi

učenici, pretože „milujeme jedni druhých“ (Jána 13:35). Nájdeš si čas byť milý k návštevníkom? Ďalšou potrebnou skupinou sú novoobrátení veriaci. Okrem učenia a pomoci, ktorú dostávajú, keď prichádzajú na všetky spoločné zhromaždenia, obrátení veriaci bez kresťanského pozadia môžu mať úžitok aj s osobných neformálnych stretnutí s dlhšie obrátenými veriacimi v ich domácnostiach. Spomeňme si na pobožný pár Akvila a Priscilu. Vzali Apola do svojho domu a učili ho „dôkladnejšie ceste Božej“ (Skut. 18:26).

Starostlivosť o evanjelistov, učiteľov a misionárov

Posledná kategória starostlivosti sa týka „uvolnených pracovníkov“. Tí, ktorí trávia všetok svoj čas kázaním a vyučovaním Božieho slova majú nárok byť finančne podporovaní (1. Kor. 9:14; Gal. 6:6). Táto zodpovednosť patrí zhromaždeniam a jednotlivcom v nich. Jack Hunter píše: „Nový Zákon nepozná službu jedného muža, aby bolo človeku platené nejaké štipendium alebo mzda za duchové služby. Dlhो zaužívaný systém duchovenstva a moderná forma platených pastorov v zhromaždeniach sú Božiemu slovu cudzie. Sú bratia, ktorí sú obdarení

Pánom, aby krmili stádo a zvestovali evanjelium, ktorí „vyšli neberúc ničoho od pohanov“. Je našou prednosťou a povinnosťou ich podporiť.“ (J. Hunter: Čo učí Biblia – Galatánom).

Výzva

Na Apoštola Pavla „každodenne doliehala starosť o všetky zbory“ (2. Kor. 11:28). Či by sme my nemali z celého srdca mať starosť aspoň o zbor, do ktorého patríme? V Božom zhromaždení by nemali byť žiadni „cestujúci“, kresťania iba na nedeľu doobeda. Kiežby sme boli znovu obnovení v našich srdciach konať, to čo je v našich silách, vedení a povzbudení Pánom, aby bolo o naše zhromaždenie postarané a bolo zachované! Ale nemýľme sa, keďže sme „jedno srdce a jedna duša“ s ostatnými (Skut. 4:32) a sme – „zotrývame“ – v obecnstve s nimi (2:42), nebudeme iba zakúšať všetky výhody obecnstva, ale budeme aj cítiť veľkú ťarchu starostí a zodpovednosti.

V Božom zhromaždení by nemali byť žiadni „cestujúci“, kresťania iba na nedeľu doobeda.

Pokračovanie nabudúce

Evanjelium v knihe zjavenia: POSLEDNÉ POZVANIE

Andrew Quitadamo

Zjavenie 22:17 hovorí: „A Duch a nevesta zhovoria: Prijdi! A ten, kto počuje, nech povie: Prijdi! A kto žízni, nech prijde, a kto chce, nech berie vodu života zadarmo“. Toto je posledné pozvanie v Biblii, posledná výzva. V celom Novom Zákone sa opakuje to isté pozvanie, ale tu v Zjavení je to poslednýkrát.

Dve činnosti opísané v tomto verši sú tie najjednoduchšie veci pre človeka - „príd“ a „zober vodu, napi sa“. Dokonca aj mladšie ako jednorôčné deti rozumejú zavolaniu: „Príd!“. Rodičia roztvoria svoje ruky a pobádajú dieťa slovami: „Pod', pod' sem!“. A dieťa príde po štvornožky, alebo sa prvými krôčkami pohne k nim. To je jednoduchosť evanjelia. Bezohľadu na to, aké prirovnanie alebo analógia je použitá, obsah evanjelia sa dá vždy zhrnúť do pozvania: „Pod'!“ Pán Ježiš dokonal dielo spasenia na kríži a teraz už nie je potrebné nič vykonať, iba „Pod'te, lebo je už všetko hotové“ (Luk. 14:17).

V evanjeliu Jána si čítame príbeh o Pánovi Ježišovi a žene Samaritánke pri studni. Ich rozhovor sa točil okolo skutočnej vody a duchovnej živej vody. Spojenie živej vody a „kohokol'vek“ nachádzame aj v Jána 4:14: „kto sa napije z vody, ktorú mu ja dám, ten nebude žízniť na veky; ale voda, ktorú mu dám, obráti sa v ňom na prameň vody,

vyvierajúcej do večného života.“ Zaslúbenie živej vody podávanej zdarma nachádzame aj v Zjavení 21:6: „Ja dám tomu, kto žízni, z prameňa vody života zadarmo.“ To isté povedal aj Pán Ježiš v Jána 7:37: „Ak niekto žízni, nech prijde ku mne a pije!“ V Zjavení 22:1 vidí apoštol Ján „čistú riekku vody života, nádhernú jako kryštál, ktorá vychádza z trónu Boha a Baránka.“ Voda života prichádza priamo od Pána Ježiša samotného a je núkaná každému, kto si ju pýta.

Hoci je pozvanie pre každého, je to pozvanie. Nikto nemôže byť prinútený prísť k spaseniu, ani prinútený piť. V tomto úvodnom verši je to pozvanie od Ducha a Nevesty a „toho, ktorý počuje“. Šesťkrát v evanjeliách a osemkrát v Zjavení Jána hovorí Pán Ježiš: „Ten, kto má uši, nato aby počul, nech počuje.“ Nehovorí to o tom, žeby uši boli podmienkou spasenia, ale že spasenie je pre každého. Tí, ktorí počujú a príjmu evanjelium, majú ho hovoriť ďalším, aby sa evanjelium dostalo do celého sveta.

Posledné pozvanie v Zjavení 22:17 je jednoduché zopakovanie celého evanjelia. Je to pozvanie prísť a napiť sa. Nie sú v ňom žiadne obmedzenia, predpoklady, je pre všetkých a kohokol'vek. Je to pozvanie pre mňa a pre teba.

„Čo sa vám zdá? A oni odpovedali a riekli: Vinný je smrti.“ (Matúš 26:66)

Keď Pán Ježiš vyznal, že je Božím Synom, najvyšší kňaz ho rozhnevane obvinil z rúhania a opýtal sa ľudu: „Čo sa vám zdá?“ Bezcitne zvolali: „Vinný je smrti“, a potom sa odvážili naplúť do tváre Tomu bezhriešnemu. Samozrejme, bol to presný opak pravdy. Oni boli vinní, On nevinný. Avšak všetko sa dialo podľa Božieho slávneho plánu. On bol odsúdený, aby im mohlo byť odpustené.

Prišiel si už k Nemu a našiel očistenie skrze vieru v Neho?

ANJELI (4)

William M. Banks, Škótsko

Rozdelenie: vyvolení a padlí. Pomenovania pre padlých anjelov.

Poznáme dva typy padlých anjelov - voľní a poviazaní. O voľných anjeloch sa píše ako o: „... kniežatách, mocnostiach, svetovládcach temnosti tohto veku, duchovných mocnostiach zlosti v ponebeských oblastiach“ (Efež. 6:12). Poznáme ich tiež pod pomenovaním démoni. Démoni boli obzvlášť aktívni počas služby Pána Ježiša tu na zemi. Spôsobovali slepotu, nemotu a pod. (Mat. 12:22-30). Sú to zlí duchovia. Presnejšie to je napísané v Efež. 2:2: „knieža mocností povetria, ducha to, ktorý teraz pôsobí v synoch neposlušnosti...“, kde mocnosti povetria sú myslení duchovia. Tento verš tiež zdôrazňuje satanovu úplnú kontrolu nad démonmi a jeho zodpovednosť za ich diabolské aktivity.

Pôvod padlých a vyvolených anjelov

Nie je správne uvažovať o nich ako o duchoch bez tela z doby pred Adamom, alebo ako o monštruózných potomkoch anjelov a žien z doby pred potopou. Je zrejmé, že keď padol satan, stiahol so sebou aj množstvo anjelov, možno aj tretinu z nich, Zjav. 12:4 „... a jeho chvost vlietol tretinu nebeských hviezd a vrhol ich na zem.“ Je opísaný ako kráľ nad padlými bytosťami s prislúchajúcim kráľovstvom: „A jestli satan vyháňa satana, sám so sebou je rozdelený, a jako tedy obstojí jeho kráľovstvo?“ (Mat. 12:26). Zatiaľ, čo niektorí z padlých anjelov boli poviazaní (pozri ďalší oddiel), tí, ktorí neboli poviazaní, sú stále voľní vo svojom pohybe a sú vyslancami svojho kráľa. To sú démoni.

Spútaní alebo poviazaní anjeli

Skutočnosť, že niektorí padlí anjeli sú poviazaní, je jasne napísaná v 2. Petra a v knihe Júdu. V 2. Petra 2:4 sa píše: „... Bôh neušetril anjelov, ktorí zhrešili, ale ich v reťaziach mrákoty uvrhnul do podsvetného žalára a strážených vydal súdu.“ Júda v. 6 je rovnako jasný: „a anjelov, ktorí nezachovali svojho kniežatstva, ale opustili svoj vlastný príbytok, zachoval strážených pod mrákovou vo večných putách k súdu veľkého dňa.“

Zmienka o duchoch v žalári v 1. Pet. 3:18-20 zrejme tiež hovorí o ich poviazaní: „Lebo aj Kristus raz trpel a zomrel za hriechy, spravедlivý za nespravедlivých, aby nás priviedol k Bohu, usmrtený telom, ale oživený Duchom, (v ktorom aj odídúc kázal duchom v žalári, ktorí kedysi neposlúchali, keď raz vyčkávala Božia zhovievavosť za dní Noeho, keď sa staväl koráb, v ktorom bolo málo, to jest osem duší zachránených vodou).“

Zmienka o dňoch Noeho a o mestách Sodoma a Gomora v epištole Petra, aj Júdu nám poskytujú pozadie o okolnostiach ich zviazania.

Dôvod ich poviazenia - 1. Moj. 6:1-8

Hovorí sa, že „synovia Boží“ v 1. Moj. 6:1-8 sú anjeli a výraz je použitý aj na iných miestach v Starom Zákone (Jób 1:6, 2:1, 37:7). Iný výklad tohto je, že ide o potomkov Seta. Aj keď vysvetlenie, že išlo o anjelov, nie je bez nejasností, zdá sa, že je to jediné vyhovujúce vysvetlenie tohto oddielu, a to z nasledujúcich dôvodov:

1. Neexistuje dôkaz, žeby boli „ľudské dcéry“ väznené potomkami Kananejcov

(čo by bol nerovný zväzok), ako to tvrdí teória o Setovi.

2. Predpoklad, že by „synovia Boží“ boli zbožní potomkovia Setovej línie (všetci zahynuli pri potope!), je v rozpore s použitím tohto výrazu na iných miestach a nikde v Starom Zákone nie je použitý na označenie veriacich. V Novom Zákone je tento výraz použitý vzhľadom na veriacich v Jána 1:12 a Rim. 8:14.

3. Ak by predsa len išlo o Setových potomkov, prečo by ich deti mali byť „obrovia“, „siláci“, „muži povestného mena“?

4. Vysvetlenie o anjeloch dáva súlad so slovami Petra a Júdu - prečo sú niektorí anjeli poviazaní a iní sú voľní - zdá sa, že ide o väčšie odpadnutie a zlobu zasluhujúcu prísnejší trest v „mrákave“ 2. Pet. 2:4.

5. Ako už bolo spomenuté, Petrove slová sú spojené s potopou za dní Noeho a Sodomou a Gomorou. Júdove slová s hriechom Sodomy a Gomory a „odchodom za iným telom“. To všetko je v súlade s vysvetlením o anjeloch.

6. Boh zahladil ich potomstvo potopou, pretože sa množilo zlo a následne odsúdil páchatelov do najhlbšej jamy.

Spojenie anjelov ako „duchovných bytostí“ s ľudskými dcérami predstavuje problém. Hoci skutočnosť, že anjeli „sa neženia ani nevydávajú“ neznamena nevyhnutne, že nemajú pohlavie. Môže to znamenať, že nemajú intímne vzťahy s inými anjelmi. Navyše to je zrejme tak, iba ak neopúšťajú svoje zvyčajné pôsobisko „v nebesiach“ (Mat. 22:30).

Iné pohľady na 1. Mojžišovu 6

Je dobré si uvedomiť, že žiaden výklad 1. Mojžišovej 6 nie je bez problémov a v mnohom sa líšia. Je dobré vziať do úvahy nasledujúce okolnosti:

1. Podľa v. 2 vidíme, že nemorálnosť

a roztopaš boli rozsiahle a vziať si ženu bolo ľahko dostupné. „... brali si ženy zo všetkých, ktoré si volili.“

2. Je ťažké bližšie opísať ich potomstvo. Zdá sa, že to boli skutočné ľudské deti („normálne“), ale posadnuté a ovládané zlými duchmi? Akokoľvek, neboli to „obrovia“ len čo sa týka vzrastu, ale aj čo sa týka zla.

3. Vchádzali anjeli ako démoni do tela tých, ktorí sa búrili proti Bohu - mužov a žien - a bol toto dôvod prečo boli tak prísne potrestaní? Nazdávam sa, že nie, pretože by to popieralo pomenovanie „synov Božích“ ako hlavných aktérov.

4. Jednalo sa o posadnutie démonmi v celosvetovom meradle - a opakuje sa to v istej miere aj dnes vo forme spiritizmu, čarodejstvu, satanizmu a astrológii? (Efež. 2:2, 6:12).

5. Ohromujúci úspech satanských nástrojov si vyžiadal Boží zásah v podobe súdu - potopy. Boh má vždy všetko pod kontrolou.

Súčasná situácia a vývoj

V súčasnosti vidíme nárast okultizmu a duchovného sveta vo forme čarodejníctva, satanizmu, astrológie a vyvolávania duchov za účelom predpovedania budúcnosti a podobne. Všetko toto je v Biblii samozrejme odsúdené, napr. 3. Moj. 19:31: „Neobrátite sa k veštcom, vyvolávajúcim duchov, ani sa nepojdte pýtať k vedomcom zanečisťovať sa nimi. Ja som Hospodin, váš Bôh.“ A 5. Moj. 18:10: „Nenajde sa u teba nikto taký, kto by viedol svojho syna alebo svoju dcéru cez oheň, ani veštec ani planetár ani zaklínač ani čarodejník.“

Prípada Saula (1. Sam. 28)

Prípada Saula je jedinečný a neopakovateľný. Je to popísané v reakcii ženy, ktorá mala „vešdeckého ducha“ - „... skríkla

velikým hlasom...“ v. 12, úplne zhrozená, keď zistila, že ide o niečo úplne iné ako vyvolávanie duchov. Títo zlí duchovia sa zvyčajne vteli do vyvolávanej osoby. No Samuelov duch sa zrazu neočakávane zjavil, čo svedčilo o Božom zásahu. Je to do očí bijúce odhalenie podvodov spiritizmu. Toto konal človek, od ktorého Hospodin odišiel a stal sa Jeho nepriateľom (v. 16) a bol to dôsledok nepos-

lušnosti Božiemu hlasu (v. 18). O ohavnosti tohto hriechu hovorí aj skutočnosť, že bol jedným z dôvodov Saulovej smrti: „A tak zomrel Saul pre svoje prestúpenie, ktorým bol prestúpil proti Hospodinovi zhrešiac proti slovu Hospodinovmu, ktorého neostríhal, a tiež i preto, že sa pýtal duchára pýtajúc si radu.“ (1. Par. 10:13).

KRISTOVA OSOBA (14)

David McAllister, Donegal, Írsko

V posledných mesiacoch sme sa pozerali na pozemský život Pána Ježiša Krista. Spoznali sme, že v Ňom, iba v Ňom jedinom, môžeme vidieť dokonalého Človeka. Iba v Ňom je úplnosť morálnej dokonalosti. Teraz sa budeme pozerat' z iného uhla pohľadu. Videli sme, čím bol a je, a teraz sa pozrieme na to, čím nebol. A to je pohľad na Neho vo vzťahu k hriechu.

V Novom Zákone je veľa svedectiev o bezhriešnosti Pána Ježiša. Pozrieme sa na niektoré z nich, ktoré sú zapísané v evanjeliách a v epištolách.

V Jána kapitole 8 Pán, rozprávajúci sa so skupinou Židov, ktorí boli voči nemu nepriateľskí a ktorí odmietli uverit' Jeho slovám, položil im otázku, ktorou ich viedol k dôkazu pravdivosti svojich slov: „Kto z vás ma usvedčí o nejakom hriechu?“

Inými slovami, bol medzi nimi niekto, kto by Ho mohol pravdivo obžalovať z prehrešenia sa proti Božiemu zákonu a dokázat' to? Mohol niekto dosvedčiť nepravdu v Jeho slovách?

Ak by mali niečo, teraz bola vhodná chvíľa k obviňovaniu. Nebolo však nič. Preto reagovali tak, ako každý žalobca v spore, keď zistí, že nemá argumenty a prehral spor - posmieva sa a zaútočí bez dôkazov na svojho protivníka v spore: „Vtedy odpovedali Židia a riekli mu: Či my nehovoríme dobre, že si ty Samaritán a máš démona?“ (Jána 8:48).

V nasledujúcej kapitole uzdravil Pán Ježiš slepého muža v sobotný deň, čo pohoršilo farizejov. Ich slovná bitka s uzdraveným mužom je zaujímavá z viacerých dôvodov. Jedným z nich je rastúca zúfalá snaha prinú-

tiť ho povedať, že Pán Ježiš bol hriešnikom (Jána 9:13-34). V závere kapitoly, ďaleký od toho, aby im vyhovel, uznal Ho za Syna Božieho (verše 35-38), zanechávajúc vodcov frustrovaných v ich úsilí a odsúdených Pánom na súdnu slepotu (verše 39-41). Je to vážna chyba popierať osobu a dokonalosť nášho Pána.

Keď Ho vodcovia národa dovedli pred Piláta, ich cieľom bolo dokázat', že je zločincom. Ak by bolo niečo, čo mohli poskytnúť ako dôkaz, určite to bol ten správny čas, urobiť to. Záznam z Jeho súdneho procesu však svedčí o opaku. Napríklad ho obvinili z toho, že hovoril, že ľudia by nemali platiť daň cisárovi (Luk. 23:2), kým v skutočnosti predtýždňom povedal ľuďom (v kontexte diskusie o platení dane), že sa patrí dať cisárovi, čo je cisárove

(napr. Luk. 20:25). Je jasné (mierne povedané), že nemali dostatok dôkazov. Pilát musel uznať, že „na ňom nenachádzam nijakú vinu“ (Jána 19:4,6). Niektorí môžu tvrdiť, že tým, že to povedal, myslel len to, že Pán neurobil nič, čo by bolo hodné smrti, a že toto nie je samo o sebe tvrdením Jeho bezhriešnosti. Pilát však išiel ďalej a nazval Ho spravodlivou osobou: „... Som čistý krvi tohoto spravodlivého...“ (Mat. 27:24) a súhlasil so svojou ženou, ktorá Ho predtým v tej istej kapitole nazvala spravodlivým človekom: „... Nemaj ničoho s tým spravodlivým, lebo som dnes vo sne mnoho trpela pre neho.“ (v. 19). Podobne aj s Ním spolu ukrižovaný zločinec povedal, že „neurobil ničoho zlého“ (Luk. 23:41); a neskôr v tej istej kapitole rímsky stotník vyhlásil: „Tento človek bol skutočne spravodlivý“ (v. 47).

Pokiaľ ide o epištoly, môžeme čítať slová Petra, ktorý bol s Ním úzko spojený a ktorý vo svojom prvom liste otvorene hovorí o Pánovi

Ježišovi: „... ktorý neučil hriechu“ (2:22). Nebolo možné jasnejšie vyjadriť Jeho bezhriešnosť. Peter dodáva: „... ani sa nenašla v jeho ústach lešť.“ Nielen v skutkoch, ale v slovách, bol Pán Ježiš bez hriechu. Stojí za zmienku, že Peter sa odvoláva na Izaiáša 53:9, ktorý nehovorí o nikom inom, ako o Pánovi Ježišovi. Tak Starý Zákon, ako aj Nový Zákon svedčia o Jeho bezhriešnosti.

V predchádzajúcej kapitole Ho Peter prirovnal k „baránkovi bez vady a bez škvrn“ (1:19), jasne poukazujuúc na Veľkú noc, v ktorej mali Izraeliti vziať „baránka bez vady“ (2. Moj. 12:5). Nebolo možné vybrať ľubovoľného baránka, musel byť bez vady. Petrov odkaz nemohol byť jasnejší: Veľkonočný baránok musel byť bez poškrvny, pretože to bol typ Baránka Božieho, ktorý Sám je bez hriechu.

V Židom 7:26 čítame: „Lebo nám i svedčalo mať takého veľkňaza, svätého, prostého zla, nepoškrveného.“ Tieto tri charakteristiky zdôraz-

ňujú tri oblasti. „Svätý“ – vo vzťahu k Bohu; „prostý zla“ – Jeho jednanie s ľuďmi; a „nepoškrvený“ – ako bol a je vnútorne. Áno, taký je náš Pán Ježiš a toto poslanstvo zdôrazňujeme. Je bez hriechu.

Pavel v 2. Korintánom 5:21 píše, že „nepoznal hriech“. Neznamená to, že si nebol vedomý existencie hriechu alebo, že neprišiel do styku s hriešnikmi. Znamená to, že hriech Mu bol absolútne cudzí. V ňom hriech nebol. Bol bez hriechu v každej oblasti svojej bytosti a stále je.

To je všetko pravda a životne dôležité, ale nie je to úplne všetko. Jeho bezúhonnosť nehovorí len o tom, že nikdy nezahrešil, ale o tom, že bol bez hriechu, a preto ani nemohol zhrešiť. To je Jeho neporušiteľná bezúhonnosť. Verše, o ktorých sme v tomto článku uvažovali to dosvedčujú, ale v ďalšom pokračovaní uvidíme, že Písmo to tiež jednoznačne, zrozumiteľne a jasne vyučuje.

„...a nezhynú na veky...“ (Jána 10:28)

Úžasné slová a znamenajú presne to, čo hovoria. „Nikdy“ je dlhý čas! Áno, sú ľudia, ktorí nikdy nezhynú, ktorí sú navždy bezpečne v rukách Pána. Majú večný život, pretože sám Pán im ho daroval. Si jedným z týchto ľudí? Pán hovorí, ako ich rozpoznať: počujú Jeho hlas a nasledujú Ho. Nielen o ňom vedia, ale patria Mu osobne a On ich drží na veky. Ak si nikdy nepočul Jeho hlas a nerozhodol si sa Ho nasledovať, dnes tak učiň!

OTÁZKY MLADÝCH (4)

Alan Summers, Škótsko

Ako spoznám svoj dar?

Táto otázka vychádza z predpokladu, ktorý je potrebné vysvetliť. Predpokladá, že každý má nejaký dar. Je to správny predpoklad? Myslím si, že áno. Biblia nehovorí nič o tom, že by kresťan mohol postrádať alebo stratiť dar. Keďže cieľom spasenia je umožniť veriacemu slúžiť Bohu a k tomu je potrebné obdarovanie, bolo by to prekvapujúce, ak by existoval kresťan, ktorému nebol daný dar. Veď aj slová Rim. 12:4-6 vyznievajú tak, že každý kresťan dostal dar alebo dary. Biblia hovorí, že je možné, aby kresťan svoje dary nepoužíval (1. Tim. 4:14). To môže vzbudzovať dojem, že taký kresťan nemá žiaden dar, ale Boh svoj dar neberie späť (Rim. 11:29). A tak aj napriek tomu, že taký veriaci zíde z cesty alebo nerobí pokroky, stále svoj dar má.

Máme sklon myslieť si, že dar v Novom Zákone sa vzťahuje iba na dar verejného kázania alebo učenia, alebo na veľkolepé dary spomenuté v 1. Kor. 12.-14. kapitole. Avšak Písmo sa neobmedzuje iba na tento druh darov. V Písme sú tri hlavné pasáže hovoriace o daroch: Rim. 12:6-8, 1. Kor. 12:4-11, 28, 29 a Efež. 4:11. Odsek v Rim. 12 opisuje dar v širšom kontexte ako texty v 1. Korintánom a Efežanom. Dozvedáme sa napríklad, že niektorí veriaci môžu mať dar preukazovať milosrdenstvo. Inými slovami, sú súcitní, milosrdní a venujú sa tým, ktorí sú sklúčení, alebo osamelí. Nie každý je v tom dobrý. Pán Boh dáva niektorým veriacim tento neoceniteľný dar súcitiť s inými. Vedia čo povedať, a kedy to povedať. V miestnom zhromaždení je to veľmi cenný dar.

Sestra sa nemá zaujímať o dary verejného kázania alebo učenia. Písmo ženu z úlohy

verejného učiteľa vylučuje (1. Kor. 14:34, 1. Tim. 2:12). Môžeme preto predpokladať, že Pán Boh neobdarúva ženy k tomu, čomu ich On sám neurčil. Tým však nemyslíme, že by sestry nemohli mať vedomosti a v súkromí ich odovzdávať iným (Skut. 18:26). Ale verejné vystupovanie sa odlišuje od schopnosti viesť rozhovory.

Nikto sa nemusí znepokojovať zisťovaním, či nevlastní dary opísané v 1. Korintánom 12. Veľkolepé dary spomínané v 1. Kor. 12 sa už viac nevyskytujú. Ak by tak bolo, boli by zjavné medzi všetkými skupinami kresťanov. Nemáme zaznamenané, žeby kresťania v Skutkoch alebo v Korinte hľadali, či sa modlili za tieto dary. Prichádzali prirodzene. Navyše, máme veľa svedectiev, že „jazyky“, ktoré sa praktizujú dnes, nie sú pravé jazyky podľa Skutkov 2:8 a že zázraky, ktoré sa konajú, nie sú ako zázračné uzdravenia Pánom Ježišom alebo apoštolmi. Príliš veľa ľudí je „uzdravených“ a znovu sa im choroba vráti; to sa malomocným uzdraveným Pánom Ježišom nestalo! Samozrejme, Pán Boh koná ako je Jeho vôľa a stále môže Svojou božskou mocou uzdraviť. Kto vie, čo chce Pán Boh vo svojej suverénnej moci konať? Ale to je iné ako mať dar uzdravovania. Dar znamená, že daný jednotlivec má moc konať danú vec.

Tak ako môžem vedieť, aký mám dar? V mnohých prípadoch stačí iba trochu zdravého rozumu a dostaneme sa ďaleko. Mali by sme byť schopní zvážiť nielen svoje silné stránky, ale aj tie slabé. Aj ostatní veriaci nám povedia, aký je ich názor. Dobrou praxou je tiež začať v malom. Mnohí učitelia začali učením v nedeľnej škole, alebo na biblických hodinách a časom ich Boh viedol k väčšej zodpovednosti. Starší zboru by tiež mali pomôcť pri rozpoznávaní daru

a podporovaní jeho využívania. Starší bratia môžu povzbudiť mladšie sestry k návštevám chorých alebo tých, ktorí sú na lôžku. Podporiť mladých k rozdávaní letákov. Takéto jednoduché činnosti často ukážu, či sú schopní konať takýto druh služby. Starší by mali povzbudiť k službe slovom v domácom zhromaždení tých, u ktorých je vidieť prísľub a záujem. Starší bratia by si mali vziať pod svoje krídla mladších a povzbudzovať ich

v službe. Niekedy je zrejmé, že daný veriaci nemá dar na kázanie slova. Ak je to tak, tak žiadna biblická škola, ani štúdium mu nedá to, čo Boh nedaroval.

Ak každý v zhromaždení používa svoj dar, ktorý má od Boha, je zhromaždenie radostným miestom. Avšak v mnohých zhromaždeniach to tak nie je a výsledkom je, že zhromaždenie nefunguje tak, ako by malo.

Pokračovanie nabadúce

Evanjelium v 1. Mojžišovej: PRVÉ OBRÁTENIE

Doug Yade

Obrátenie vtrhlo do Abramovho života ako vlna, zmenilo všetky jeho plány, a čo je dôležitejšie – aj jeho charakter. Bol to krásny, ale radikálny zážitok, pretože to bolo obrátenie sa od seba k Bohu.

Božstvo, ktoré bolo uctievané v tej dobe, mesiac, ako svetlo v tme, trónil nad tamojšou slepou bezbožnosťou. Dnešní vzdelaní ľudia namiesto mesiaca uctievať svoj obraz v zrkadle. Apoštol Pavel píše o tých, ktorí milujú sami seba a vysvetľuje, že táto zaslepenosť zahľadenosťou do seba vedie do večnej smrti. Ľudia potrebujú obrátenie.

Na Abramovom obrátení si všimnime tri veci. Prvá, začalo sa jednoduchým povolaním, asi 2000 rokov p.n.l. Nebolo pozvanie k diskusi o lepšom smerovaní v morálnom smetisku a samovôli.

Bolo to jednoduché povolanie odísť - rozumelo by tomu aj malé dieťa.

V Skutkoch 7 sa píše, že povolanie prišlo, keď sa mu zjavil Boh Slávy. Obrátenie je teda o Bohu, nie o tom, že sa človek polepší. Zahŕňa stretnutie a následné obecenstvo so samotným Bohom. A Boh, ktorý určuje cestu obrátenia, povolal Abrama, aby odišiel z Úr.

Abramov výber bol medzi Božou osobou a zaslúbenou zemou, alebo veľkým mestom s jeho vonkajšou prosperitou, ale vnútorným úpadkom. Budme si istí, že odtrhnutie sa od svojej minulosti, kultúry a rodiny bolo pre Abrama bolestivé. Také je obrátenie vždy.

Po druhé, obrátenie zahŕňalo sľub, ktorý ohromoval svojimi dôsledkami. V samotnom sľube je päťkrát

slovíčko „Ja“ a hovorí o Bohu. On sám bol zárukou všetkého, čo povedal. Ani dnes sa na tom nič nezmenilo. Požehnania spasenia, ktoré prináša so sebou obrátenie, sú úplne založené na Bohu a na spravodlivom diele dokonanom na kríži Pánom Ježišom. Dnes mám odpustenie, pretože On povedal, že je to tak!

Aj tie najlepšie ľudské snahy sú porušené. Keď bol daný Zákon, snahy o jeho dodržanie stroskotali ešte v prvý deň. Spomeňme si na naše novoročné predsavzatia, alebo na „nepotopiteľný“ Titanik. V morálnej oblasti sú naše najlepšie snahy prinajmenšom porušené našou pýchou. A preto Božia milosť prichádza bez akýchkoľvek požiadaviek na ľudské pričinenie. Pavel jasne píše, že „milosťou ste spasení, a to nie zo seba, je to dar Boží.“

Po tretie, jeho obrátenie vyžadovalo odpoveď. Abramovo srdce bolo spravodlivo pohnuté a rozhodol sa vyjsť. Je nám známe, že nevedel, kam ide. No keď som ja prijal Krista ako svojho Spasiteľa, vedel som iba to isté, čo aj

Abram - s Kým som a nič viac. Ale bolo to dostačujúce.

Abramová rýchla odpoveď bola znakom jeho viery v Boha. V dňoch, ktoré nasledovali, niekedy zakopol alebo padol. Ale vždy bol pri ňom Hospodin. Pán Boh,

ktorý ma zachránil, ma aj bezpečne dovedie domov.

Možno to znie opočúvane - ale dnes je prvý deň zbytku tvojho života. S kým budeš kráčať? Pán Ježiš povedal: „keď sa neobráтите,... nevojdete nikdy do nebeského kráľovstva“ (Mat. 18:3).

CHRÁM (3)

Clark Logan, Botswana

Oprava chrámu

Jedným z vrcholov návštevy Britského múzea v Londýne je prehliadka Cýrovho valca. Tento malý ílovitý artefakt je napísaný v akkadskom klinovom písme a opisuje, ako kráľ Cýrus v Perzii zaviedol inovatívnu politiku, ktorá umožňovala podmaneným národom vrátiť sa do svojich domovských krajín a obnoviť svoje vlastné formy náboženstva.

Už po prečítaní prvej kapitoly proroka Ezdráša vidíme, že to bola Božia ruka. Židia v Babylone boli vyzvaní vrátiť sa do svojej krajiny a do Jeruzalema, aby znovu vybudovali chrám. „Takto hovorí Cýrus, perzský kráľ: Hospodin, Bôh nebies, mi dal všetky kráľovstvá zeme a on mi naložil, aby som mu vystavil dom v Jeruzaleme, ktorý je v Judsku.“ (Ezd. 1:2). S aktívnou pomocou Cýra začal návrat Židov pod vedením Zorobá-

bela (r. 536 p.n.l.), pokračoval za Ezdráša (r. 458 p.n.l.) a skončil pod vedením Nehemiáša (r. 445 p.n.l.). Asi 50 000 Židov sa vrátilo do svojej krajiny.

Židia sa spojili v túžbe opäť stavať pre Hospodina a Zorobábel - veliteľ a Jozua - najvyšší kňaz poslúžili, aby sa veci dali do pohybu. Netrvalo však dlho a ich nepriatelia zo Samárie hľadali, ako ich odradiť a stavbu odložiť. Najprv to skúšali lestou a predstierali, že sa chcú k nim pridať a pomôcť. Keď sa im to nepodarilo, prešli do otvorenej opozície proti nim. Nakoniec sa im podarilo prerušiť práce na stavbe na 15 rokov. Ako často sa to stáva, keď chceme konať pre Boha niečo mimoriadne, že vyvstanú prekážky! Potom boli vzbudení proroci Haggeus a Zachariáš, aby povzbudili izraelský ľud povstať a dokončiť stavbu (Ezd. 5:1-2). To sa podarilo okolo roku 515 p.n.l., asi 20

rokov potom, ako boli položené základy.

Ezdráš bol súčasťou druhého menšieho návratu zo zajatia v r. 458 p.n.l. Jeho hlavnou úlohou bola obroda ľudu - nerozumne sa sobášmi spojili s inými národmi a tým trpelo ich duchovné zdravie. Ezdráš im pomohol navrátiť sa späť, hoci ich pokánie bol bolestivý proces, ktorý zasiahol ako rodiny, tak aj jednotlivcov.

Pán Boh si k tejto chvíli pripravil človeka, ktorý poznal Boha a mal srdce hotové slúžiť mu. Jasne tu vidíme konať Božiu ruku:

„Ten istý Ezdráš išiel hore z Babylona, a bol to učený človek, zbehlý v zákone Mojžišovom, ktorý dal Hospodin, Bôh Izraelov, a kráľ mu dal podľa toho, ako bola ruka Hospodina, jeho Boha, na ňom, všetko, čo si žiadal. Lebo prvého dňa prvého mesiaca odišiel hore z Babylona a prvého

dňa piateho mesiaca prišiel do Jeruzalema tak, ako bola dobrá ruka jeho Boha na ňom. Lebo Ezdráš bol ustavil svoje srdce zpytovať zákon Hospodinov a činiť a učiť v Izraelovi ustanovenie a súd.“ (Ezd. 7:6, 9-10).

Ezdrášovo učenie bolo dokonale v súlade s príkladom jeho života.

Nehemiáš, pohárnik perzského kráľa Artaxerxes, zostavil časť tretej a poslednej fázy návratu do Jeruzalema v r. 445 p.n.l. Jeho dôležitou úlohou bolo opraviť múry a brány mesta, ktoré boli kľúčové pre obranu mesta. Sväté veci je potrebné chrániť a strážiť. Keďže pri stavbe chrámu, bolo potrebné prekonať spoločné útoky nepriateľov, Nehemiáš spojil sily s Ezdrášom, kňazom, aby išlo nielen o fyzickú rekonštrukciu, ale aj o duchovnú a morálnu obrodu.

Nehemiáš sa vrátil do Perzie roku 432 p.n.l, ale o sedem rokov neskôr, opäť navštívil Jeruzalem. Duchovný charakter národa sa opäť sklátil a bol v úpadku, ako to zdôrazňuje prorok Malachiáš. Ľud pokladal službu Hospodinovi v chráme iba za bremeno a bol plný sťažností a ponosovania sa (Mal. 1:13). Ich postoj bol taký, že Hospodinovi „postačí hocijaká stará vec“. Hospodin skrze proroka

vyjadril svoj nesúhlas s tým, že mu prinášajú poškvrnený chlieb a obetujú slepé, chromé a choré zvieratá (1:7-8). Ich náboženstvo sa stalo iba povrchným a polo-
vičným rituálom, nebolo v ňom žiadnej opravdovosti alebo úprimnosti. Zabudli na slová pokánia kráľa Dávida o svojom Bohu: „Hľa, praješ si pravdu vo vnútornostiach“ (Žalm 51:6). Čítame si však aj o vernom zostatku medzi ľuďmi, ktorí sa stále báli Boha a ctili meno Hospodinovo: „tí, ktorí sa báli Hospodina, druh s druhom...“ (Mal. 3:16).

O nasledovných 400 rokoch, až po príchod Krista, Písmo mlčí. Kráľ Heródes Veľký nebol priateľom Židov, no nariadil rekonštrukciu a rozšírenie chrámu. Trvalo to 46 rokov. Keď mal Pán Ježiš 12 rokov, vzali ho do chrámu (Luk. 2:41-50). Po rokoch, keď začal svoju verejnú službu, videl za potrebné vyčistiť okolie chrámu pri dvoch príležitostiach. Vyhnal peňazomencov a predavačov dobytky, ktorí sa tam rozložili (Jána 2:13-17; Mar. 11:15-17). Vtedy, tak ako aj dnes, náboženstvo sa stalo dobrým obchodom. Všetko malo svoju cenu a obchod bol na dennom poriadku. Nečudo preto, že prichádzalo k bezohľadnému jednaniu. Obyvatelia si zvykli využívať ponuky v okolí chrámu ako výhodnú

skratku. Na Hospodina sa zabudlo, všetko sa dialo bez Neho. V službe Pánovi je potrebné vyhýbať sa motívácii ziskom.

Predtým, ako Pán Ježiš zomrel, predpovedal zničenie chrámu (Mat. 24:2). To nastalo roku 70 n.l., keď bolo židovské povstanie proti Rimanom surovo potlačené Títom a chrám bol zničený. Najzachovalejšie pozostatky sú dnes kamene západného múru, kam sa prichádzajú Židia pravidelne modliť.

Máme dobrý dôvod veriť, že počas doby súženia, po vytrhnutí Cirkvi do neba, bude v Jeruzaleme opäť stáť chrám, kde budú Židia obetovať. Nie je prekvapujúce, že dnes v Izraeli existuje určená skupina ľudí, ktorí plánujú rýchlu výstavbu budovy, ktorá bude slúžiť ako „tretí chrám“. Podľa proroka Daniela uprostred sedemročného obdobia súženia on (pohanský vládca sveta, označený v Zjav. 13:1 ako šelma) „urobí to, že prestane bitná obeť aj obetný dar obilný, a na krýdle ohavností poniesie sa pustošiteľ, a to až sa úplná záhuba a to, čo je určené, vyleje na pustošiteľa.“ (Dan. 9:27). Pán Ježiš spomenul toto proroctvo pri svojej kázni na Olivovom vrchu ako varovanie pred budúcimi dňami (Mat. 24:15-16; Mar. 13:14). Obraz šelmy bude postavený na svätom mieste, aby

ho ľudia oslavovali a jeho rúhavý skutok znesvätenia bude znakom blížiaceho sa súdu, ktorý bude horší ako ktorýkoľvek súd predtým. Tým, ktorí ho uvidia, je poradené, aby „ušli do vrchov“.

Na záver, prorok Ezechiel dostal presné detaily o tisícročnom chráme. Veľa kapitol je venovaných opisu stavby a služby v chráme, ktorá sa tam bude konať (Ezech. 40-46). V budúcom dni,

po tisícročnej vláde Krista na zemi, už nebude chrám viac potrebný (Zjav. 21:22), pretože už nebude hriechu.

Koniec

VZORY ODVAHY: MOJŽIŠ

Trevor Hayes

Po preskúšaní Mojžiša a odvahy, ktorú preukázal v 2. Moj. 32, môžeme aj my byť inšpirovaní týmto Božím mužom, ktorý stál osamote v časoch duchovnej tmy. Na rozdiel od svojej matky Jochebed, ktorá odvážne položila malého Mojžiša do prúteného košíka, nebol Mojžiš práve odvážny na začiatku svojej služby. Boh povolal Mojžiša do služby (2. Moj. 3), no Mojžiš sa obával pochybovania izraelského ľudu a ich spochybňovania, či sa mu skutočne zjavil Hospodin. Tiež mal obavy zo svojej ľudskej slabosti a neschopnosti výrečne povedať faraónovi Božiu správu (2. Moj. 4:10). Ale keď sa jeho služba pre Hospodina blíži k záveru, vidíme Mojžiša ako povzbudzuje Jozuu: „Bud' zmužilý a silný,“ (5. Moj. 31:7). Odvaha sa vyvinula počas jeho života. V oddieli v 5. Moj. 32 to jasne vidieť, keď sú tam opísané rôzne spôsoby, ako sa prejavila.

Odvaha pomenovať hriech

V tomto oddiele vidíme, ako hlboko sa dotklo Mojžiša to, čo videl. Hneď ako prišiel do tábora vedel, že to, čo mu Hospodin povedal o odvrátení sa ľudu, bola pravda (vid' 2. Moj. 32:8). Videl tábor v úplnom duchovnom neporiadku a bol pohoršený uctievaním teláta a nespútaným správaním. Zákon Boží napísaný Jeho prstom bol porušený a Mojžiš to demonštroval rozbitím dosiek zákona.

To, čo tu Mojžiša charakterizuje, je pripravenosť pomenovať hriech ľudu. Išiel priamo k jadrú problému (v. 20) a zničil teľa spálením, rozdrtením na prach a odstránil jeho prítomnosť spomedzi ľudu tým, že ho vysypal do vody. Keď Izraelci pili z vody, ochutnali trochu z horkosti svojho hriechu a aký ohavný bol ich skutok pred Hospodinom, ktorý povedal: „Nebudeš mať iných bohov predou mnou.“ (2. Moj. 20:3).

Mojžiš bol vodca, ktorý bol ochotný postaviť sa pred ľud a pomenovať hriech, ktorý ich mohol odcudziť od zmluvy, ktorú urobil Hospodin s Abrahámom, Izákom a Jakobom. Mojžiš už nemal obavy z toho, že nebol dost' výrečný, ale mal obavy, že hriech ľudu môže nezvratne zničiť nádej, že Boh splní svoje sľuby s otcami a urobiť z nich veľký národ. To ukazuje, aké láskavé srdce mal Mojžiš voči ľudu Božiemu, keď bol ochotný postaviť sa hriechu, ktorý mal také zničujúce následky, mal obavy o ich svedectvo pred národmi navôkol.

Niekedy je z krátkodobého hľadiska jednoduchšie nepomenovať hriech svojim menom a dúfať, že sa stratí. Ale Boží služobník, svojho času bojazlivý, mal odvahu postaviť sa sám a poukázať na to, čo poškodilo svätosť a charakter Boží.

Odvaha postaviť sa zoči – voči

V tomto odseku sa Mojžiš postavil zoči – voči aj svojmu bratovi Áronovi, pretože podľahol tlaku ľudu sláviť iného boha. Neuplatňoval na neho ako na svojho brata iné štandardy pravdy. Mojžiš sa pýtal: „Čo ti urobil tento ľud, že si naň uviedol veľký hriech?“ (2. Moj. 32:21). Mojžiš išiel priamo k podstate Áronovho problému, čo bola túžba uspokojiť ľud. Uspokojenie viedlo k väčšiemu hriechu v tábore. Je zrejmé, že Áron sa snažil žiť na šikmej ploche kompromisu, keď vyhlásil slávnosť Hospodinovu a postavil oltár. Avšak v reakcii na žiadosť ľudu o iných bohov (2. Moj. 32:1), sa snažil upokojiť ich tým, že si vzal ich zlaté náušnice na vytvorenie zlatého teľaťa. Áron nemyslel na dôsledok svojho kompromisu s pravdou. Mojžiš, zo svojej pozície vodcu, bol ochotný konfrontovať Áronovo zlyhanie ako vodcu.

Odvaha zakročiť

Bližší pohľad na Mojžišovo chápanie Hospodina, Jeho cieľov a Jeho charakteru nás ako kresťanov môže povzbudiť aj dnes. Bezpochyby toto jeho chápanie viedlo v Mojžišovom živote k odvahe. A to rozpoznanie Božích cieľov urobiť z Izraela veľký

národ ho urobilo ochotným ísť pred nahnevaného a popudeného Hospodina a zakročiť v prospech ľudu. Mojžiš si vo svojej prosbe bol istý, že keď Hospodin vyviedol ľud z pút Egypta, mal záujem na svedectve Izraela medzi národmi a na sľube, ktorý dal ich otcom Abrahámovi, Izákovi a Jakobovi, bude možné vykonať uzmiernenie. Mojžiš si nemyslel, žeby Hospodin už pre svoj ľud nemal ďalší zámer, ale chcel vidieť obnovu a opätovné posvätenie.

Odvaha konať

Je zrejmé, že tam boli aj ľudia, ktorí neboli na Hospodinovej strane. Odvrátili sa od Božej pravdy. Mojžiš sa potom pýta: „Kto je Hospodinov...“ (2. Moj. 32:26-29). Nech to bolo akokoľvek smutné, tí, ktorí boli proti pravde Božej, museli byť fyzicky odstránení z tábora mečom. Smutným dôsledkom odvrátenia sa od všetkých požehnaní, ktoré im Boh dal vo vyvedení z Egypta, a žalostným dôsledkom upokojenia a kompromisu bolo 3000 duší, ktoré boli vytaté z Božích zaslúbení určených pre nich. Bola to Mojžišova odvaha postaviť sa sám a viesť, odvaha, ktorá priviedla ľud späť k Božiemu požehnaníu a pripravila cestu pre nového vodcu, ktorý ich dovedie do zaslúbenej zeme.

„No, ja viem, že egyptský kráľ vám nedá, aby ste išli, ale keď nie, istotne potom, prinútený silnou rukou.“ (2. Mojžišova 3:19)

Čoskoro potom, ako mladý moslim uveril v Krista, povedal: „Moja rodina sa mi stala nepriateľmi! Hovorila, že som pre nich hanbou, avšak ja sa odmietam vzdať Krista.“ Boh vedel, že Izraeliti sa stretnú s protivenstvom. Vie, že každý, kto chce žiť pobožný život v Kristovi, zažije nepriateľstvo od sveta, ktorý Jeho pribil na kríž (2. Tim. 3:13). Nech nám Boh dá odvahu postaviť sa výsmechu a prenasledovaniu sveta a pokračovať v živote pre nášho Spasiteľa, ktorý zomrel, aby nás zachránil od našich hriechov.

Mať odvahu byť ako Daniel, mať odvahu stáť sám! Mať odvahu mať pevný cieľ! Mať odvahu, aby to všetci vedeli.

SEDEM STUPŇOV BIBLICKÉHO ZJAVENIA

Jeremy Gibson, Anglicko

Biblia je najúžasnejšia kniha na svete. Nezmenená a nemeniaca sa, jej slová pretrvávajú aj hmotný vesmír (Mat. 24:35, 1. Pet. 1:23-25). Na rozdiel od všetkých iných diel, je Božím slovom „živým a účinným a ostrejšie nad každý meč dvojsečný, a prenikajúce až do rozdelenia duše a ducha, kĺbov a špikov a spôsobilé posúdiť myšlienky a mysle srdca“ (Žid. 4:12). S Božou autoritou hovorí Biblia človeku ako má žiť, podáva dôveryhodné udalosti z histórie a zjavuje Boží charakter. Záchranu z večného zahynutia, prijatie večného života a udelenie spravodlivosti - to všetko je výsledkom pravej viery v Bibliu. Na rozdiel od ostatných diel, „Zákon Hospodinov je dokonalý, občerstvujúci dušu“ (Žalm 19:8). Vďaka svojej čistote ako voda, očisťuje Písmo veriaceho od poškvrení (Efež. 5:26). Čítanie Biblie prináša radosť (Jer. 15:16), ktorá je cennejšia nad všetky bohatstva sveta (Žalm 19:11).

Biblia má dve hlavné časti: Starý Zákon (SZ) a Nový Zákon (NZ). Po krátkom opise stvorenia, páde človeka, zničujúcej potope a zmätení jazykov v Babylone sa SZ sústreďuje

na jedného muža, Abrahámu, a na jeho potomkov. Tak odkrýva veľký Boží plán spasenia. V sedemnástich historických, piatich poetických a sedemnástich prorockých knihách SZ ohlasuje Kristov príchod na zem, Jeho utrpenie a Jeho slávu (Luk. 24:25-27). Vo svojich piatich historických knihách NZ opisuje Kristove narodenie, Jeho službu, ukrižovanie, vzkriesenie a odchod do neba, po ktorom nasleduje rýchle šírenie evanjelia po celej rímskej ríši. V 21 listoch napísaných jednotlivcom, zborom, či skupinám zborov je vysvetlené učenie vyplývajúce z kríža, Kristus je hájený proti rôzniciam a opísaná prax miestneho zboru a zbožný kresťanský život. NZ končí prorockou knihou, ktorá všetko uzatvára pohľadom na Kristov príchod v sláve „na nové nebesia a novú zem“ (Zjav. 21:11). V dvoch článkoch si zhrnieme sedem stupňov biblického zjavenia.

Prvý stupeň: príprava pisateľov

Ešte predtým, ako bolo napísané čo i len jedno hebrejské slovo 1. knihy Mojžišovej, Boh poznal tých čosi viac ako 30 ľudí,

ktorí počas 1500-ročného obdobia napíšu záznam o tom, čo im On sám zjaví. Predzvediac ich genetickú povahu, ich výchovu a vzdelanostné možnosti, životy ich rodín a kariéru, ich životné skúsenosti, duchovnú dobu a dokonca i politické okolnosti, v ktorých budú žiť, ako zručný majster formoval každého z nich a ich charakter, aby boli pripravení napísať svoj diel Božieho slova.

Jeremiáš bol vyvolený Hospodinom stať sa „prorokom národov“ ešte skôr, ako ho jeho matka počala (Jer. 1:5). Podobne bol aj apoštol Pavel oddelený pre Boží cieľ „od života mojej matky“ (Gal. 1:15), bol „vychovaný (v Jeruzaleme) pri nohách Gamaliela, vynaučený podľa dôkladnosti otcovského zákona“ (Skut. 22:3). Táto prísna škola v mladosti pripravila Pavla pre jeho budúcu službu pre Boha. Aj Mojžiš bol pripravovaný už v detstve. Ako dieťa bol zachránený odvážnym činom svojej matky a sestry, vychovávaný dcérou faraónovou a vyučil sa „všetkej múdrosti Egyptanov, a bol mocný vo svojich slovách i skutkoch (Skut. 7:22, 2. Moj. 2:1-10). Ďalším Božím mužom, na

ktorého malo veľký vplyv už jeho detstvo, bol Samuel. Jeho zbožná matka ho venovala pre Hospodina, vyrastal v dome kňaza Éliho, kde „posluhoval pred tvárou Hospodinovou, mládenček, opásaný ľanovým efodom“ (1. Sam. 2:18).

Prorok Izaiáš mal šťastný rodinný život. Jeho žena s ním zdieľala odovzdanosť voči Božím veciam, sama bola prorokyňou (Iza. 8:3). Jeho synovia, ktorí mu v prorockej službe pomáhali (Iza. 7:3), niesli mená, ktoré opisovali Boží plán pre národ: vpád (Maher šalal chaš baz, Iza. 8:3) a navrátenie (Šeár Jašub, Iza. 7:3). Iní pisatelia mali menej šťastné rodiny. Ako súčasť prorockého postavenia, bolo Jeremiášovi zakázané sa oženit' (Jer. 16:1-4). Neopľakaná smrť Ezechielovej ženy bola súčasťou jeho služby (Eze. 24:15-27) a Hozeášova žena smilnica bola obrazom na duchovnú neveru Izraela (Hoz. 1:2).

Dávidove skúsenosti ako pastiera sa nesú v jeho žalmoch a Lukášové povolanie lekára vidíme v jeho pozornom oku pri opise historických udalostí a v lekárskejších výrazoch, ktoré použil. Keď bol Jozua učení Mojžišom, keď Lukáš sprevádzal apoštola Pavla na jeho misijných cestách i pri uväznení, a keď apoštoli trávili čas s Pánom Ježišom,

všetci títo boli pripravovaní na ich úlohu písať. Izaiášova vyše 50-ročná služba, počas ktorej bol svedkom národných aj medzinárodných prevratov, to všetko bolo vpísané v jeho proroctvách.

Vdýchnutie je nadľudským dielom Svätého Ducha pri pisateľoch Písma.

Druhý stupeň: vdýchnutie slov

Vdýchnutie je nadľudským dielom Svätého Ducha pri pisateľoch Písma, aby za plného využitia svojich osobností a štýlu písania, napísali presne, čo od nich Boh chcel, a preto je Písmo aj Božím Slovom, aj dielom ľudských slov.

Keď apoštol Peter cituje Žalm 41, že „písmo, ktoré predpovedal Svätý Duch skrze ústa Dávidove“ (Skut. 1:16), potvrdzuje myšlienku dvojitého autorstva (ľudského a božského). V druhom liste to rozvíja ďalej, keď vysvetľuje, že „Svätým Duchom súc nesení hovorili svätí Boží ľudia“ (2. Pet. 1:21). Vdýchnutie sa týka Starého, aj Nového Zákona. Peter považoval Pavlove epištoly za Písmo (2. Pet. 3:16) a Pavel dával Lukášovmu evanjeliu rovnakú auto-

ritu ako 5. knihe Mojžišovej (1. Tim. 5:18). V 2. Tim. 3:16 Pavel prehlasuje, že je „každé písmo, vdýchnuté Bohom“. Viacero dôkazov v samotnej Biblii potvrdzuje Božie vdýchnutie Písma. V SZ sa často používa výraz „takto hovorí Hospodin“ (2. Moj. 4:22), čím prehlasuje, že tieto slová boli priamo od Boha. Citovaním textu z 5. Mojžišovej aj Pán Ježiš vyhlásil, že Písmo je „slovo, ktoré vychádza skrze ústa Božie“ (Mat. 4:4).

Tretí stupeň: zachovanie textov

Pokiaľ je známe, nie je zachovaný ani jeden originálny spis z Biblie. To, čo máme, je kópia z kópií. Ako potom vieme, že to, čo máme v rukách je čo i len podobné pôvodným textom? Základným princípom, ktorý potvrdzuje pravdivosť, je samotná zmienka v Biblii o tom, že Boh chráni Svoje Slovo. Chráni ho pred ohňom a pred nožom (Jer. 36:20-28), dokonca aj pred nedbalosťou Izraela (2. Par. 34:14-19). Jeremiášovi povedal: „Ja bdejem nad svojím slovom, aby som ho vykonal“ (Jer. 1:12). Skrze Izaiáša povedal Hospodin: „tak bude moje slovo, ktoré vyjde z mojich úst; nenavrátí sa ku mne prázdne, ale vykoná to, čo sa mi ľúbi, a podarí sa mu to, na čo ho pošlem“ (Iza. 55:11). V 3. storočí

p.n.l. sa sýrskemu kráľovi Atiochovi Epifanesovi nepodarilo odstrániť Bibliu, keď spálil kópie tóry a vyhlásil, že každý, kto bude nájdený, že túto knihu vlastní, bude na rozkaz kráľa odsúdený na smrť. Ani v 4. storočí n.l. sa cisárovi Diokleciánovi nepodarilo odstrániť Bibliu a aj každý ďalší pokus odvtedy zlyhal.

To, čo máme dnes, je nezvyčajne blízko od pôvodných rukopisov.

Nálezy zvitkov rukopisov pri Mŕtvom mori v roku 1947 ukazujú, že to, čo máme dnes, je nezvyčajne blízko od pôvodných rukopisov. Predpokladá sa, že tieto zvitky boli skryté oddanými židovskými Esénmi, aby ich uchránili pred Rimanmi v roku 70 n.l. Až do nájdenia týchto zvitkov, bol najstaršou kópiou odpis knihy Izaiáša asi z roku 900 n.l. Nálezy pri Mŕtvom mori obsahovali celý zvitok knihy Izaiáša napísaný medzi rokom 175-150 p.n.l. Okrem niekoľkých drobných rozdielov bol rovnaký ako text kópie z roku 900 n.l., čo je udivujúcim dôkazom o oddanosti odpisovateľov Starého Zákona. Čo sa týka Nového Zákona, tisíce existujúcich rukopisov potvrdzujú dôveryhodnosť toho, čo máme aj dnes. S výnimkou dvoch či troch sporných

odsekov (napr. Mar. 16:9-20; Jána 7:53-8:11; 1. Jána 5:7), sú rozdiely v rukopisoch iba maličké. A. T. Robertson píše, že skutočné obavy kritikov o dôveryhodnosti textov sa týkajú asi tisíce celého textu Písma.

Štvrtý stupeň: uznanie Písma

Predstavme si triedenie niekoľko stoviek dokumentov. Niektoré z nich napísali apoštoli, napríklad Pavel. Iné napísali ľudia blízki apoštolom, ako bol napríklad Lukáš. Ďalšie dokumenty neuvádzajú autora, napr. list Židom. Ďalším problémom je, že niektoré z listov sú sfalšované - píše sa v nich, že pochádzajú od známych kresťanov, ale napísané boli niekym iným. Cieľom tohto triedenia je určiť, ktoré z týchto dokumentov sú Božie slovo, „vdýchnuté Bohom“ (2. Tim. 3:16). Tento problém s kanonizáciou riešila cirkev v prvých storočiach kresťanstva. Rôzni ľudia zostavili zoznamy odporúčaných kníh a listov, pod názvom kánony (kánon je staroveký merací nástroj). Medzi väčšinou z nich bola veľká zhoda. Zbožní ľudia pracovali na rovnakých princípoch, aby zostavili celý zväzok Božieho Slova. Kánon Starého Zákona zostavili židovskí učitelia ešte v časoch pred kresťanstvom. Pán Ježiš odobril ich

výber, keď vyhlásil, že zákon, proroci aj žalmy obsahujú zhodné svedectvo o Ňom samotnom (Luk. 24:27, 44). Kánon Nového Zákona bol zostavený v rannej dobe kresťanstva, zbožní ľudia uznali výnimočnú autoritu niektorých spisov na základe ich „vdýchnutia Bohom“ (2. Tim. 3:16).

Hlavnými kritériami pri zostavovaní kánonu bolo:

a. Je dokument autentický? Bol skutočne napísaný daným autorom a poslaný svojim adresátom?

b. Je dokument jednotný? Sú historické údaje v zhode s dobovou históriou? Sú doktríny v súlade s apoštolským učením? Je v ňom vyzdvihnutá osoba Krista?

c. Je dokument užitočný? Majú z jeho čítania a štúdia veriaci osoh? Je „užitočné“, ako to hovorí Pavel Timoteovi (2. Tim. 3:16)?

d. Je dokument použiteľný? Hoci mohol byť napísaný konkrétnej skupine veriacich s konkrétnymi problémami, môžu sa aj ostatní veriaci v inom kontexte a inej kultúre z neho poučiť?

V konečnom dôsledku, vedení Svätým Duchom urobili duchovní vodcovia starostlivé rozhodnutia, aby vybrali knihy Biblie. Ich slová majú „cveng pravdy“, ako to napísal J. B. Phillips. Takéto

zachovanie Slova bolo zasľúbené aj Kristom (Mat. 24:35) a božskou prozreteľnosťou bolo aj uskutočnené.

Piaty stupeň: preklad rukopisov

Starý Zákon bol prevažne napísaný v hebrejčine a Nový Zákon v gréčtine. Iba málo veriacich rozumieme pôvodným biblickým jazykom, a preto sa musíme spoľahnúť na preklady do svojho materinského jazyka. Anglický preklad Biblie stojí na vedomostiach, schopnostiach a precíznosti autorov, ako boli Darby alebo Phillips, alebo skupiny prekladateľov ako napr. preklad z roku 1611, alebo revidovaný preklad z roku 1881.

Poznáme dva druhy prekladateľských štýlov, ktoré sa odlišujú svojou filozofiou, snahami a výsledkom.

Formálna rovnocennosť je preklad od slova do slova, zatiaľ čo dynamická rovnocennosť je preklad myšlienky myšlienkou alebo parafrázou. Anglické formálne preklady sú Authorised Version (AV), New American Standard Bible (NASB) a English Standard Version (ESV). Typickými dynamickými rovnocennými prekladmi sú Amplified Bible (AMP) a Living Bible (TLB). Oba typy prekladov sú pri štúdiu Božieho Slova užitočné. Formálne rovno-

cenné preklady sú veľmi blízke originálnym textom, no niektoré časti sa veľmi ťažko čítajú. Dynamicky rovnocenné preklady sa čítajú jednoduchšie, no sú založené na prekladateľovom stanovisku ohľadom doktrín, čím vznikajú možné nejasnosti.

Ďalším dôvodom, prečo sa preklady môžu odlišovať, je použitie iných pôvodných rukopisov ako podklad. Hoci diskusie textových kritikov môžu byť hotové mínové pole, údaje ukazujú, že medzi jednotlivými rukopismi sú minimálne rozdiely a žiadne významne rozpory v doktrínach. Výzvou pre nás je, že učenci pracovali, aby sme my mohli mať preklad Božieho slova v našom materinskom jazyku. Zožali sme už „na čom ste nepracovali... a vstúpili do ich práce.“ (Jána 4:38)? Podľa spoločnosti Wycliffe Bible Translators je ešte stále na svete asi 1800 jazykov, do ktorých ešte nebola Biblia preložená.

Šiesty stupeň: vysvetlenie významu

Apoštol Peter pripúšťa, že Biblia obsahuje niektoré „ťažko pochopiteľné veci“ (2. Pet. 3:16). Preto je potrebné, aby sme počúvali kázanie, ktoré vysvetľuje význam Písma. Ezdráš a jeho spolupracovníci zhrnuli dobré učenie, keď „čítali

z knihy, zo zákona Božieho, srozumiteľne, vykládajúc smysel. A tak rozumeli ľudia tomu, čo sa čítalo.“ (Neh. 8:8).

Podľa vzoru zboru v Antiochii, kde viacero obdarených učiteľov vyučovalo Slovo Božie (Skut. 13:1), domáci zbor má byť hlavným miestom pre učenie sa a pre kázanie. Je k tomu miesto aj v domácnostiach veriacich, kde mužovia učia svoje ženy (1. Kor. 14:35), rodičia deti (Efež. 6:4) a domáci hostí (Skut. 18:26). V dnešnej technickej dobe je vyučovanie Biblie dostupné aj cez množstvo médií. Digitálne súbory na stiahnutie, satelitné kanály, či CD nahrávky poskytujú materiál širokého spektra učenia. Je to iba vývoj tejto doby? Nemyslím si. Aj v minulosti bolo k dispozícii množstvo tlačenej materiálu, komentárov a podobne, takže kdekoľvek a v akejkoľvek forme sa stretne s vyučovaním Biblie, musíme k nemu pristupovať tak opatrne, ako veriaci v Berei v kombinácii so skúmaním pod vedením Svätého Ducha (Skut. 17:11).

Siedmy stupeň: žiť Pravdu

Toto je posledný a najosobnejší stupeň biblického zjavovania. Na rozdiel od všetkých predchádzajúcich stupňov, sme každý osobne

zodpovedný, čo urobíme so Slovom, ktoré sme prijali (Luk. 12:48). Potrebujeme pravidelne prichádzať k Božiemu slovu a podriaďovať sa mu. Spomeňme si na dvoch odlišných judských kráľov. Jehojakim počul slovo, ale povýšenecky ho odmietol (Jer. 36:23). Naproti tomu srdce kráľa Joziáša „zmäklo“ a pokorne odpovedal na Božie slovo (2. Par. 34:27). Sú naše srdcia pyšné alebo mäkké?

Je potrebné, aby sme mali slovo Božie uložené vo svojom vnútri.

Je potrebné, aby sme mali slovo Božie uložené vo svojom vnútri - na to je z našej strany potrebné pravidelné čítanie a rozjímanie. Jeremiáš (Jer. 15:16), aj Ezechiel (Ezech. 3:3) jedli Božie slovo - je potravou pre duchovné bytie. Jeden môj priateľ má také motto: „Žiadna Biblia, žiadne raňajky.“ Naša duchovná potrava je dôležitejšia, než naše raňajky. Božie Slovo je tiež potrebné konať - nie je iba pre našu hlavu, ale i pre naše ruky a srdcia. Máme byť „činiteľmi, nielen poslucháčmi“ (Jak. 1:22). Pán Boh nechce, aby nás Jeho Slovo iba duchovne povznieslo, pretože „známosť nadúva“

(1.Kor. 8:1). On chce vidieť praktický dopad na životy svojich ľudí, pretože Jeho Slovo mu pôsobí radosť (Iza. 55:11). Arthur Farstad opísal potešenie a prínosy zo štúdia Biblie ako „výlety do nekonečného mora zážitkov v písanom Božom Slove“.

Záver

Prešli sme siedmymi stupňami, ktoré predstavujú cestu biblického zjavenia. Napriek mnohým storočiam a sprostredkovateľom je Biblia, ktorú čítame, stále čistá a živá duchovná strava pre nás aj dnes. Kiežby sme boli pritiahnutí Bibliou a Pánom Ježišom, o ktorom ona hovorí!

PRAVDA PRE MLADÝCH VERIACICH: Smrtiaca pasca

Matthew Cain

Toto je jedna zo satanových najzlovestnejších pascí. Pascu kladie tak nenápadne a návnada sa vždy zdá byť neškodná. Ako kresťan máš byť priateľský, priateľský k tým, ktorí sú v núdzi. Máš budovať vzťahy - to pomôže pozvať ľudí do zhromaždenia, nie? Ona vyzerá inak ako ostatné dievčatá v škole, je na nej čosi. On nevyzerá byť ako niekto, kto by využil dievča. Zdá sa, že tá pre tvoju vieru dokonca rešpektujú - určite sa nesnažia ti ju vziať. Keď ťa požiadali o pomoc s domácimi úlohami, bola to skutočná prosba. Je to úľava mať v triede aspoň jednu osobu, s ktorou si rozumieš. Cítil(a) si sa trochu osamelo a mať priateľa(ku) - ved' to predsa ste, „iba pria-

telia“ - ti dalo dôvod tešiť sa na každý deň. Veľmi rýchlo všetkými týmito spôsobmi, sa tvoje pocity neúprosne omotali okolo niekoho, kto nezdieľa tvoju lásku voči Pánovi Ježišovi. No, On je stále skutočným vlastníkom tvojho srdca, však? Nie je?

Satan má s kladením tejto pasce bohaté skúsenosti. Nenechaj sa pomýliť. Videl už veľa mladých kresťanov, ako do nej šliapli, najprv nevinne, a potom sa hlboko zaborili a bojovali, aby sa z nej vyslobodili, aby sa nakoniec ocitli v bode, kedy bolo už jednoduchšie v nej ostať. A tak bol umlčaný ďalší Kristov hlas, zhaslo ďalšie svetlo, ďalší mladý kresťan zakopol, bol odradený a

vzdialený od Pána Ježiša. Aj práve v tejto chvíli veľa mladých veriacich mužov a žien obchádza okolo tejto pasce. Možno si aj ty jedným z nich. Vieš, že to nie je práve správne. Možno poznáš iných, ktorí do nej padli a už z nej neunikli. Ale myslíš si, že ty si iný. Myslíš si, že tvoje okolnosti sú ťažšie a viac lákavé, alebo si (falošne) presvedčený o svojej schopnosti chodiť okolo tejto pasce, iba trochu ochutnať návnadu a stiahnuť sa späť, keď to bude nutné. Ak sú tvoje pocity, čo i len málo omotané okolo niekoho, kto nezdieľa tvoju túžbu po Bohu, už si v ohrození života. Pôda pod tvojimi nohami sa už šmýka a ťahá ťa bližšie k pasci. Počúvaj Boha: „Ale pred žiadosťami mladosti utekaj a žeň sa za spravodlivosťou, vierou, láskou a za pokojom s ými, ktorí vzývajú Pána z čistého srdca.“ (2. Tim. 2:22).

Až priveľa ľudí si vybralo neutekať. Ostali pri pasci vychutnávajúc si záujem, lichotenie, priateľstvo, spoločnosť a vzrušenie. Iba málo ľudí uniklo so svojim životom nedotknutým. Je pravda, že Božia milosť je veľká, ale mnohí premárnili svoj život v neužitočnosti pre Pána. Kedysi vášnivo spievali s inými veriacimi, že Pán Ježiš je ich všetko vo všetkom a o svojej túžbe nasledovať Ho a neobzerať sa späť. Potom nechali nevinný vzťah, aby sa zmenil na nie veľmi nevinný a čoskoro pocítili, že už nemôžu utiecť. Neurob rovnakú chybu neposlušnosti voči Božiemu slovu ako oni.

„Netáhajte cudzieho jarma s neveriacimi.“ (2. Kor. 6:14) nehovorí vo svojom kontexte iba o manželstve. Ale dáva základ, ktorý je aplikovateľný aj na manželstvo. Neexistuje bližší vzťah medzi ľuďmi, ako je manželstvo. A „čo má spoločné spravodlivosť s nepravosťou? Aké je obecnstvo svetla s temnosťou?“ Žiaden romantický vzťah a chodenie nemá začať, ak jeho cieľom nie je manželstvo. A 1. Kor. 7:39 hovorí o manželstve jasne. Hovorí, že manželstvo má byť „v Pánovi“. Verše, ktoré nás učia, koho si môže vziať za

manžela(ku), sú bezpodmienečné vodítka v prvom rade aj v tom, koho si máme obľúbiť, zamilovať si. Rastúci záujem, ktorý môžeš cítiť voči neveriacemu, je satanova najzákernejšia pasca pre teba. Neurob ďalší krok. Neovoniavaj návnadu. Neobchádzaj pascu. Utekaj. Utekaj o svoj život. Ak si už vykročil(a) k pasci, ihneď to ukonči. Čoskoro ťa pevne zovrie, ak to neurobiš. Buď pevný, buď jasný, buď rozumný. Odídi, kým je ešte čas.

Možno sa vám bude zdať tento článok príliš ostrý, ale to preto, že táto dráma je až príliš skutočná. Toto nie sú prehnané slová, aby zapôsobili. Odrážajú strašné a srdcerúvce pozorovania. Musíš byť usvedčený o nesprávnosti takého vzťahu. Skutočnosť, že poznáš niekoho, komu to zdanlivo vyšlo, nie je dôležitá. Koniec neospravedlňuje cestu a spôsoby, a nemôžeš dúfať v rovnakú milosť Božiu aj pre seba. Potrebuješ pochopiť, že ak je Božia vôľa pre teba manželstvo, On ti dá aj toho pravého partnera - niekoho, kto bude zdieľať tvoju túžbu po Bohu. Prines to pred trón milosti a spoľahni sa cele na Pána veriac, že On ťa zachová a postará sa o teba podľa Svojej vôle.

Hoci má ten zlý bohaté skúsenosti s kladením tejto pasce, buď silný(á). Mnohí mladí veriaci sa vyhli jej zovreniu a ty môžeš tiež. Obecnstvo so spoluveriacimi je nevyhnuté: „pred žiadosťami mladosti utekaj a žeň sa za spravodlivosťou... s tými, ktorí vzývajú Pána z čistého srdca.“ (2. Tim. 2:22). Plak však nie je taký veľký, aby si nemal možnosť odolať. „Iba ľudské pokušenie vás zachvátilo, nijaké iné. Ale Bôh je verný, ktorý vás nedá pokúšať nad vašu možnosť, ale spôsobí s pokušením aj východ z neho, aby ste mohli zniest.“ (1. Kor. 10:13). Nie si iba bezmocnou obeťou svojich pocitov a fyzických túžieb: „... ten, ktorý je vo vás, je väčší ako ten, ktorý je vo svete.“ (1. Jána 4:4). „Kochaj sa v Hospodinovi, a dá ti žiadosti tvojho srdca.“ (Žalm 37:4).

PÍSMO (1)

Kyle Fairfield, Vancouver, Kanada

Jeho vdýchnutie

„Čoho oko nevidelo, a ucho nepočulo a čo na srdce človeka nevstúpilo, čo všetko Bôh pripravil tým, ktorí ho milujú.“ (1. Kor. 2:9). Tento verš sa často cituje na pohreboch alebo pre povzbudenie v službe a je pravdou, že tieto slová (ktoré sú citátom z Iza. 64:4) sa môžu týkať neopísateľnej budúcnosti. Avšak kontext v 1. Korintánom nám hovorí, čo má Boh na mysli pre náš prospech teraz v prítomnosti. Pavlovým cieľom v kázani bolo odovzdať Božie svedectvo (v. 1). Jeho kázanie nebolo založené na výrečnosti a argumentácii, ale v dokázaní Ducha a moci (v. 4). Obsah jeho kázania nebol výsledkom pozorovaní alebo intelektuálnych myšlienok (v. 9), ale mu bol daný priamo Bohom skrze zjavenie (v. 10). Keď Pavel dostal tieto slová od Boha, bolo jeho povinnosťou oznámiť ich druhým. Proces spísania zjavenia od Boha je označený ako „vdýchnutie“: „Každé písmo, vdýchnuté Bohom, je aj užitočné...“ (2. Tim. 3:16).

Vdýchnutie nie sú pisateľové emócie počas písania, ani to nie je pocit, ktorý má čitateľ pri ich čítaní. Naopak, vdýchnutie hovorí o kvalite,

výbere a sile zaznamenaných slov - sú vdýchnuté Bohom. Jack Hunter učil, že keď Boh dýcha, zvýrazňujú sa pozoruhodné rozdiely. V 1. Moj. 2:7 Boh dýchol a oddelil ľudský život od všetkých iných foriem života. V Jána 20:22 Pán Ježiš dýchol na svojich učeníkov a oddelil ich od všetkých iných ľudí. A keď Boh vdýchol Písma (2. Tim. 3:16), oddelil túto knihu od všetkých ostatných kníh. V 1. Kor. 2:13-14 Pavel opisuje spôsob vdýchnutia, kde duchovné veci sú komunikované duchovnými spôsobmi do slov, ktorým rozumejú duchovní ľudia. Apoštol ukončuje slovami: „My máme myseľ Kristovu“ (v. 16). Ako Boh komunikuje duchovné veci telesným bytostiam? Aké sú duchovné spôsoby, ktoré Boh používa? Proces vdýchnutia ukazuje Božiu uvážlivosť, ako zjavuje Svoju myseľ. Vdýchnutie začína aj končí Božím vyvolením: On si vybral ľudí, myšlienky, slová, gramatiku aj písmená.

Vdýchnutie začína aj končí Božím vyvolením: On si vybral ľudí, myšlienky, slová, gramatiku aj písmená.

1. Boh si vybral ľudí

Niektorí ľudia boli určení Bohom, aby vytvorili písomné záznamy Jeho mysle a rady. V 2. Pet. 1:21 sú nazvaní „svätí Boží ľudia“ (oddelení Bohom k tomuto účelu) a títo jednotlivci „hovorili súc nesení Svätým Duchom“ (doslovne nesení Duchom a ním poháňaní - nevyjadrovali svoje vlastné myšlienky). Keď Pavel píše Korintánom a hovorí o veciach v Božej mysli tak tvrdí, že „nám Bôh zjavil skrze svojho Ducha“ (1. Kor. 2:10). V gréckom preklade je dôraz na slove „nám“ tým, že je to prvé slovo vo vete. Nehovorí, že by Boh zjavil tieto úžasné veci každému. Hovorí, že ich Boh zjavil prorokom a pisateľom, ktorých zodpovednosťou bolo oznámiť, čo im bolo zjavené. V Skutkoch 26:16 spomína Pavel Pánove poverenie o jeho službe, ktorej súčasťou bolo aj napísať značnú časť Nového Zákona: „aby som si ťa zvolil za služobníka a za svedka i toho, čo si videl, i toho, pre čo sa ti ešte ukážem.“

Kým bol napísaný Nový Zákon, zoznam pisateľov Starého Zákona bol pevne stanovený. Dlhé časové obdobie potvrdilo pravosť

histórie, presnosť proroctiev, integritu učenia a moc slov. Ako tomu bolo pri pisateľoch Nového Zákona? 1. Kor. 2:14-15 učí, že duchovní veriaci boli schopní rozlíšiť medzi človekom inšpirovanými a Bohom vdýchnutými Písmami na rovnakom princípe, ktorý platil aj pri starozákonných pisateľoch. Peter dáva seba, aj ostatných apoštolov na rovnakú úroveň ako svätých prorokov Starého Zákona (2. Pet. 3:2). Pavlove epištoly sú nazvané Písmom (2. Pet. 3:16), a Lukášové spisy sú svojou autoritou položené ako rovnocenné s 5. knihou Mojžišovou ako vdýchnuté Písma (1. Tim. 5:18).

2. Boh si vybral myšlienky

To, čo Boh chce, aby sme vedeli, nie je vybrané náhodne. Keď Pán Ježiš hovoril so svojimi učeníkmi v noci, kedy bol zradený, boli tam viacerí budúci pisatelia Písem a Pán im dal uistenie, že „Svätý Duch... vás naučí všetkému a pripomenie vám všetko, čo som vám povedal“ (Jána 14:26). Keď Matúš, Marek a Ján písali svoje očité svedectvá, vnuknutím Ducha im vzišli na myseľ presné podrobnosti. Aj Lukáš zostavil materiál, ktorý však nie je taký obsiahly. Nemáme zaznamenané všetky slová alebo udalosti, ale máme dosť (Jána 21:25). Pán Ježiš zaslúbil, že „keď príde on, ten Duch pravdy, uvedie

vás do každej pravdy;... aj budúce veci vám bude zvestovať.“ To bolo zaslúbenie o vedení ohľadom doktríny („každá pravda“) v budúcnosti a o proroctvách zaznamenaných v knihe Zjavenia („budúce veci“).

Apoštol Pavel v Gal.1:11-12 píše, že to nie sú jeho myšlienky, ktoré káže, ale boli mu dané skrze zjavenie: „evanjelium, ktoré som ja zvestoval, nie je podľa človeka lebo som ho ani ja neprijal od človeka ani ma nemu nenaučil človek, ale som ho dostal skrze zjavenie Ježiša Krista.“ Pisatelia Biblie starostlivo preskúmali zjavenie od Boha vyjadrené v ich písanej podobe, pritom plne nerozumeli tomu, čo písali (1. Pet. 1:10-11). Plný význam slov, ktoré napísali, bol nad ich pochopenie. Júda bol pri písaní svojej epištoly vedený tak, že zmenil obsah toho, o čom chcel písať: „Milovaní, snažiac sa, jako len môžem, písať vám o našom spoločnom spasení prinútený som vám napísať a napomenúť vás, aby ste zápasili za vieru, raz ta danú svätým.“ (Júda v. 3). Hodnoty a učenie v Novom Zákone sú tam, pretože to bola zvláštna vôľa Božia skrze vyvolených ľudí, ktorých si vybral, aby daný obsah zapísali.

3. Boh si vybral slová

Ako dieťa som bol fascinovaný svojou verzou

Biblie s červeným písmom, keď som si otvoril Matúša 5-7 a videl som slová Pána Ježiša vyznačené červenou farbou, ako vyplňali stránky Biblie. Sú v týchto kapitolách zapísané všetky slová Pána Ježiša, ktoré povedal v ten deň? Povedal Pán Ježiš viac, ale nie všetko z toho je zapísané? Keďže tam Matúš nebol prítomný, tieto slová musel dostať priamym zjavením a porovnaním s očitými svedkami. Pisatelia Biblie hovorili „nie učenými ľudskej múdrosti slovami, ale učenými od Svätého Ducha, s duchovnými vecmi duchovné porovnávajú.“ (1. Kor. 2:13). Prekomunikovanie týchto vecí a uchovanie ich pravého významu nemohlo byť ponechané na náhodu. Keď pisateľ Biblie dostal zjavenie, bol hnutý Svätým Duchom k výberu slov z jeho vlastných skúseností, spomienok, kultúry, vzdelania a slovnej zásoby, ktoré najlepšie vystihovali zjavenú pravdu. Slovo „porovnávajú“ hovorí o aktívnej účasti pisateľa na výbere slov. Pisateľ vo svojej mysli zvažoval, aké slovo použiť na vyjadrenie pravdy, zatiaľ čo Svätý Duch ho viedol pri tomto procese výberu. Postup opísaný v 1. Kor. 2:13 nám pomáha pochopiť, ako je možné, že v kultúrnych prirovnaniach a v osobnom štýle rozdielnych autorov sú také

rozdiely, zatiaľ čo celý súbor kníh je považovaný za Slovo Božie.

4. Boh si vybral gramatiku

V Jána 8:58 Pán Ježiš hovorí: „... prv než bol Abrahám, som ja.“ To je výrok, ktorý nemôže byť zmenený bez toho, aby nebolo prevrátené učenie o Božstve Pána Ježiša. Ignorovaním gramatických skladieb Pán ukazuje, že správne učenie presahuje zvyčajné gramatické pravidlá. Tento konkrétny

čas slovesa bol vybraný Pánom, aby bol vyjadrený jasný význam.

5. Boh si vybral písmená

Matúš 5:18 hovorí: „ani len jediné jota alebo jeden puntík nepominie zo zákona, dokiaľ sa všetko nestane.“ Jóta je najmenšie písmeno hebrejskej abecedy a puntík je ornamentálna vlnovka, ktorá odlišuje jednotlivé hebrejské znaky od seba. Dôležitosť každého písmena pre celkový význam slova (a následne

učenie odvodené zo slov) nemožno spochybniť a sám Pán určil kritickú dôležitosť najmenšej bodky v písme inšpirovanom Ním samým.

Na záver, prešli sme od všeobecného k špecifickému zapojeniu sa Boha do najmenších detailov s ohľadom na písané Slovo Božie tak, že vybral ľudí, myšlienky, slová, gramatiku a písmená na komunikovanie Jeho myšlienok pre nás.

Pokračovanie nabadúce

PRETRVANIE SVEDECTVA ZHROMAŽDENIA V 21. STOROČÍ

William Metcalf

Naše srdcia sú Bohu vďačné pri myšlienke na to množstvo zborov vykúpených ľudí, ktoré sa aj v dnešnej dobe schádzajú k Jeho menu v rôznych krajinách sveta. Sme vďační za vzor daný nám v Písme a za každé zhromaždenie, ktoré je konané k Jeho cti a sláve.

V tomto trojdielnom článku sa zamyslíme nad božským plánom pre zhromaždenia v zbore, ktorý nám je zapísaný skrze Svätého Ducha v kázani apoštola Petra (Skut. 2). Skutky svätých apoštolov je kniha, ktorá prepája evanjeliá a epištoly. V evanjeliách dáva Pán Ježiš odpoveďou na Petrovu otázku: „Čo hovoria ľudia o mne, že kto som ja, Syn človeka?“ (Mat. 16:13) učenie o Cirkvi, ktorá bude založená na Letnice (Skut. 2). Kristus povedal: „... na tej skale zbudujem svoju cirkev, a nepremôžu jej ani brány ríše smrti;“ (Mat. 16:18). Cirkev bude zahŕňať každého veriaceho odo dňa Letníc, až po Jeho vytrhnutie Cirkvi do neba. „Lebo kde sú dvaja

alebo traja shromaždení v mojom mene („v“ - On je to pojivo), tam som i ja v ich strede.“ (Mat. 18:20). Pán Ježiš dal učenie o miestnom zbore od zrodu, ktorý príde po Jeho smrti, pochovaní, vzkriesení, vystúpení do neba a zaslúbenom príchode Svätého Ducha (Skut. 2:41-42). Toto Jeho učenie je ďalej rozvinuté a praktizované apoštolmi v knihe Skutkov a vyučované v Pavlových epištolách.

Tak, ako bolo Mojžišovi povedané, aby postavil stánok podľa vzoru, ktorý mu bol ukázaný na vrchu (2. Moj. 25:40), tak v tejto dobe sú vykúpení ľudia, ktorí majú Svätého Ducha vedení, aby sa schádzali podľa vzoru Písom (Skut. 2:41-42). Existuje sedem základných zásad, ktoré formujú vzor novozákonného zboru.

Kázanie evanjelia bol príkaz nášho Pána, ktorý dal svojich učeníkom, aby ho konali. „A tak id'te, čiňte učeníkmi všetky národy“ (Mat. 28:19). Jeho prijatie je základom kres-

Hlásanie evanjelia je srdcom svedectva zboru.

ťanského života. Hlásanie evanjelia je srdcom svedectva zboru. Prvou zásadou je teda: „Tí, ktorí ochotne prijali jeho slovo“ (Skut. 2:41). Kázanie evanjelia v moci Svätého Ducha spôsobilo v mnohých, ktorí boli raz medzi vrahmi Pána Ježiša, aby sa plačúc pýtali: „Čo máme robiť, mužovia bratia?“ (Skut. 2:37). Evanjelium je jasne vyjadrené v slovách apoštola Petra: „nieto v inom nikom spasenia, lebo ani nieto iného mena pod nebom, ktoré by bolo bývalo dané niekomu medzi ľuďmi, v ktorom by sme mali byť spasení.“ (Skut. 4:12).

Veriaci, ktorí sa schádzali k Jeho menu v Tesalonikách, boli pochválení za ich vernosť v kázaní evanjelia. Pavel píše: „Lebo od vás sa rozhlásilo slovo Pánovo“ (1. Tes. 1:8). Tesaloničania sa „obrátili od modiel k Bohu, aby... slúžili Bohu, živému a pravdivému... a Ježiša, ktorý nás vychvacuje od prichádzajúceho hnevu.“ (v. 9-10). Zbor, ktorý má verné svedectvo v zvestovaní evanjelia, sa bude radowať zo zachránených duší, ktorých potom môžu učiť božskej pravde. Pravidelné každotýždenné evanjelizačné zhromaždenie nielen potešuje srdcia veriacich tým, že im pripomína ich vieru v dokonané Kristovo dielo, ale je používané Svätým Duchom, aby prebudil v hriešnikoch túžbu po spasení. Je potrebné, aby zbožní bratia s darom ku kázaniu čítali jednoduché, no hlboké verše o evanjeliu, ako napr. Jána 3:16, 10:9 a iné, a kázali o stratenosti človeka, o Božej náprave a zodpovednosti človeka voči Bohu. Aj práca s deťmi pravidelne v nedelnej škole, alebo pri mimoriadnych zhromaždeniach, prináša osov v zasievaní semienok Božieho slova, ktoré prinesú svoje ovocie. Skrze deti je možné osloviť aj ich neveriacich rodičov a aj oni môžu byť obohatení počutím zvesti evanjelia.

Druhou zásadou je krst. „A tak tí, ktorí ochotne prijali jeho slovo, dali sa pokrstiť“ (Skut. 2:41). V poverení pre učeníkov, aby „činili učeníkov“ rozhlasovaním evanjelia a „krstiac ich vo meno Otca i Syna i Svätého Ducha“, je daný pokyn pre veriacich, tých ktorí zložili svoju nádej v Pána Ježiša Krista ako svojho Spasiteľa. Prikázanie o krste veriacich a jeho prax v Skutkoch sv. apoštolov je ďalej vyučované aj v epištolách. To znamená, že má platnosť počas celej doby Cirkvi. Rád si spomínam na to popoludnie, keď sa pri jazere Huron zišlo veľa veriacich, aj neveriacich a boli svedkami mojej poslušnosti Božiemu slovu. Keď som bol pokrstený ponorením do vody, moje srdce zaliala radosť a pri pohľade na modrú oblohu som si pomyslel: „Toto konáme pre Toho, ktorý za mňa zomrel.“ Tento akt poslušnosti a podriadenia sa je vonkajším prejavom našej vnútornej túžby žiť pre Pána.

Krst detí, alebo pokropenie v Biblii nenachádzame. V Skutkoch 8:34-38 je jasne ukázaný spôsob krstu. Po rozhovore s Filipom eunúch uveril Filipovmu kázaniu (v. 35). A opýtal sa: „Hľa, voda; čo mi prekáža dať sa pokrstiť?“ A Filip odpovedal (v. 37): „Ak veríš z celého srdca, slobodno.“ Eunúchova odpoveď bola: „Verím, že Ježiš Kristus je syn Boží.“ (v. 37b). Ďalej si čítame: „... a zišli obidvaja do vody, Filip aj eunúch, a pokrstil ho.“ Toto nám jasne ukazuje, že po spasení nasleduje krst ponorením do vody. Túto postupnosť vidíme aj v Skut. 16:19-33.

Pokrstení veriaci majú radosť z vedomia, že ich hriechy sú odpustené a ich domovom sú nebesia. Zakúšajú Petrove slová - majú „dobré svedomie“ voči Bohu (1. Pet. 3:21), keď boli poslušní Jeho Slovu. Krst nie je dverami do zboru, ale je za dverami zboru.

Pokračovanie nabadúce

Krst nie je dverami do zboru, ale je za dverami zboru.

DOBŘÉ ZVESTI Z NEBA

Kam ideš?

Možno práve cestuješ autom, vlakom alebo lietadlom, alebo len tak sedíš. Ale vieš, že hoci iba sedíš, aj tak sa pohybuješ rýchlosťou niekoľko tisíc kilometrov za hodinu? Vďaka otáčaniu zemegule a jej obiehaniu okolo Slnka sa my všetci rútime vesmírom nepredstaviteľnou rýchlosťou.

Rovnako, ako je možné, že sa takto rýchlo hýbeme a nie sme si toho ani trochu vedomí, tak aj dnes mnohí ľudia letia rýchlo svojím životom bez toho, aby si uvedomovali (alebo aspoň tým boli nejako ovplyvnení), že sa blížia k večnosti. Napriek tomu, že sa všetci spoločne teraz hýbeme vesmírom, máme odlišné ciele vo večnosti. Kam smeruješ ty?

Kde budeš tráviť svoju večnosť? Radosť spasených, aj žiaľ stratených sú rovnako večné. Večné nebo a nekončiace peklo. Svoju večnosť budeš tráviť v jednom z nich. Len pomysli, že budeš v dokonalej radosťi v nebi, alebo vo veľkom žiali v pekle.

Pre spasených v sláve, v prítomnosti Boha a Jeho Syna Ježiša Krista nebude žiadna noc, nebude konca svätej blaženosti a radosťi. Pre zatratených v jame žiaľu nikdy nevyjde hviezda nádeje v ich večnej tme. Ich osud je nemenný, vošli do čiernoty tmy naveky (Luk. 16:19-31).

Milý čitateľ, na ktorom z týchto miest budeš ty naveky? Na jednom z nich musíš byť, nemôžeš ostať na zemi večne. Bezohľadu na to, čo sa stane s tvojím telom, tvoja večná duša ostane navždy v nebi alebo v pekle

(1. Tes. 4:16,17 a Zjav. 20:15). Boh, ktorý ťa povolal k životu, v ktorom žiješ a hýbeš sa, určil, že budeš trvať večne. Áno, večne. A ty sám sa musíš rozhodnúť, kam pôjdeš?

Pred tebou stoja otvorené dvere večného neba, aj nekončiaceho pekla. Boh ti nechal na výber, ktorými prejdeš na konci svojho života. Nezabudni, túto voľbu je potrebné urobiť teraz, nie potom. Aby si bol hotový vojsť do večného neba, musíš uznať, že pred Bohom si stratený hriešnik zasluhujúci peklo a uveriť v Jeho Syna Ježiša Krista ako svojho Spasiteľa, ktorý zomrel ako obeť za hriešnikov a vstal z mŕtvych. Odmietnutie, opovrhnutie alebo opomenutie Syna Božieho a Jeho spasenia, alebo snaha o záchranu sebou samým, je odsúdením do pekla. Nemusíš byť ateistom, aby si večne zahynul. Nemusíš byť ani jedným z najväčších hriešnikov, aby si bol večne stratený. Stačí iba, ak budeš ďalej žiť tak ako doteraz, opomínať Božie veľké spasenie (Žid. 2:3) a Boh vyhlasuje, že zahynieš na večnosť. Zastav sa a zamysli sa. Kam smeruješ?

„Kto verí v Syna, má večný život; ale kto nie je vo viere poslušný Synovi, neuzrie života, ale hnev Boží zostáva na ňom“ (Jána 3:36).

„Ameň, ameň vám hovorím, že ten, kto čuje moje slovo a verí tomu, ktorý ma poslal, má večný život a neprijde na súd, ale prešiel zo smrti do života“ (Jána 5:24).

„Oj, aby boli múdri, aby to pochopili, aby porozumeli tomu, čo bude s nimi potom!“ (5. Moj. 32:29)

Uzdravená dotykom

V ev. Lukáša, kap. 8 máme krásny príklad o tom, aké jednoduché je Božie spasenie.

Žena, ktorá trpela nemocou a nemohla byť uzdravená lekármi tej doby (aj keď na to minula celé svoje imanie), bola vyličená v jednom okamihu tým, že sa dotkla lemu rúcha Pána Ježiša Krista. Niektorí tvrdia, že rúcho bolo kľúčové. Iní sú zase presvedčení, že rozhodujúci bol spôsob, akým sa dokla. Zase niektorí iní hovoria, že tá jej snaha pretlačiť sa k Spasiteľovi ju vyličila. No, Lukáš píše jasne, že to bola Osoba, ku ktorej žena prišla, ktorá uskutočnila zmenu v jej živote – Pán Ježiš Kristus. Bolo veľa iných ľudí, ktorí sa nachádzali v dostatočnej blízkosti Spasiteľa, aby sa Ho dotkli (na toto upozornili aj učeníci), no zdá sa, že zástupy sa Ho nepotrebovali dotknúť. Pre nich stačilo, že boli v Jeho blízkosti. Alebo im stačilo počuť Jeho kázeň a odísť domov. No žena urobila správnu vec: ona vedela, že potrebuje Spasiteľa. Ako je to s tebou, potrebuješ Jeho ako Spasiteľa?

Ona hľadala Pána Ježiša, aby bola vyličená, ale našla Spasiteľa, ktorý nielenže má moc vyličiť, ale má záujem o ňu. V texte si čítame, že ona „... pristúpila odzadu“. Nevidela do tváre Pána Ježiša, ani sa Mu nepredstavila, no On poznal, že sa Ho dotkla osoba, ktorá nielenže potrebuje vyličenie, ale Ho potrebuje aj pre odpustenie svojich hriechov. Ako ináč by sme si mohli vysvetliť slová Pána Ježiša Krista: „Kto sa ma to dotknul?“ a porozumieť opisu, ktorý podáva Marek v 5:32, kde hovorí: „Ale on sa ohliadol dookola, aby videl tú, ktorá to urobila.“ Učeníci nepochopili o čom je to celé, keď namietali na početný zástup ľudí. Ani sám zástup ľudí nezaregistroval nič mimoriadne, keď sa tlačili, aby počuli slová Pána Ježiša Krista. No žena, ktorá videla, že sa Spasiteľ o ňu zaujíma, si uvedomila, že On nie je len lekár tela. Všetok jej hriech a vina sa jej odrazu zjavili pred očami a čítame si: „trasúc sa prišla a padla pred ním a pre ktorú príčinu sa ho dotkla, povedala mu pred všetkým ľudom.“ Aký presný opis stavu hriešnikov, ktorí si uvedomujú svoje postavenie pred Spasiteľom – žiadna hodnota nie je v nás, čo by nás oprávňovalo zastat' si pred Neho! Preto padajú pred Ním na svoju tvár a klaňajú sa Mu. Nijaké slová o svojej spravodlivosti nenaplňujú ich ústa – iba vyznanie svojich hriechov a svojej veľkej potreby. Nič lepšie na to nemôžeme povedať, len citovať slová z Rimanom 10:9: „Lebo keď vyznáš Pána Ježiša svojimi ústami a uveríš vo svojom srdci, že ho Bôh vzkriesil z mŕtvych, budeš spasený.“

Aká vzácna bola odpoveď Pána Ježiša Krista tejto žene! Neprišlo z Jeho úst odsúdenie, ani ponaučovanie, len prehlásenie o Jeho moci urobiť zmenu. „Dúfaj, dcéro, tvoja viera ťa uzdravila; Id' v pokoji!“ Všimnime si, že Spasiteľ je ten, ktorý menuje jej vieru, keď hovorí o jej požehnaniach, ktoré získala jedine Jeho zásluhou. Jej viera v lekárov tej doby bola zbytočná, ale viera v Neho zmenila jej život. Viera ako taká vás nemôže spasiť, ale viera v správnu Osobu, v Toho, ktorý zomrel a vstal z mŕtvych, vás môže a aj určite spasí.